

DONES INDOMABLES

comisariat per macu morán

Centre
de Cultura de Dones
Francesca Bonnemaison

Collection of evidence seized from currently identified suspects, presumed guilty of contempt of authorities and insubordination to official dogmas, precursors of activist ideologies with high impact and unpredictable effects on contemporary society.

Recopilació de les proves confiscades a sospitoses ja identificades, presumptes culpables de desacatament a l'autoritat vigent i insubordinació als dogmes oficials, precursors d'ideologies activistes amb notable incidència i repercussions encara desconegudes en la societat contemporània.

Recopilación de pruebas incautadas a sospechosas ya identificadas, presuntas culpables de desacato a la autoridad vigente e insubordinación a los dogmas oficiales, precursoras de ideologías activistas con notable incidencia y repercusiones aún desconocidas en la sociedad contemporánea.

Agraïments als les entitats instigadoras:

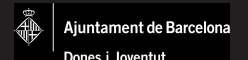
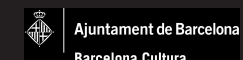
Agraïments als centres delators:

**Centre
de Cultura de Dones**
Francesca Bonnemaïson

Sant Pere més baix 7, 2a planta
08003 Barcelona
Tel: + (34) 93.268.4218
Email: ccd@bonnemaïson-ced.cat
www.bonnemaïson-ced.cat

El Centre de Cultura de Dones rep el suport de les següents institucions:

DONES INDOMABLES

INDOMITABLE WOMEN

MUJERES INDOMABLES

comissariat per macu morán

Centre
de Cultura de Dones
Francesca Bonnemaison

Crèdits de l'exposició:

Direcció: Barcelona Art Contemporari Festival (BAC)
Comissària: Macu Morán
Organització: VideoArtWorld
Coordinació: Francesca Tusa

Espais Expositius:

Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison (CCDFB)
Fundació Joan Miró
Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB)
Centre Pompidou

Crèdits del catàleg:

Direcció: Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison (CCDFB)
Diseny: VideoArtWorld FanZine

I.S.B.N.: 978.84.613.8704.5
Dipòsit Legal: B-20.071-2010

INTRODUCCIÓ

Des del Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison volem, una vegada més, fer ressò de la creativitat de les dones, en aquest cas, amb aquesta exposició de videoart “Dones Indomables”, recopilació d’obres d’artistes de diferents èpoques.

Greiem que es tracta d’una oportunitat única per visionar més de 50 anys de creació de les dones i que segur que aconsegueix plenament molts dels objectius del Centre que, des dels seus inicis com a espai cultural, s’ha basat en la participació i s’ha dedicat a potenciar i promoure noves maneres de construir el saber, així com de portar a terme noves formes d’ensenyar i aprendre des d’una perspectiva interdisciplinària, intercultural, intergeneracional i feminista.

“Dones Indomables” ens permet gaudir de la força creadora de les dones, tot reunint obres realitzades al llarg de la segona meitat del segle XX i fins al 2009, molt de temps entre unes i altres. Unes, dones famoses, trencadores en el seu moment i que, malgrat les dificultats, han creat nous llenguatges i una manera pròpia d’experimentar l’art; d’altres, dones joves que ens mostren allò que avui les mou a expressar-se amb tota la força, la llibertat, la curiositat i molta imaginació per experimentar en el seu treball, tot oferint-nos una visió del que ara s’està gestant en el camp del video-art.

“Dones Indomables” ens apropa, mitjançant les seves creacions, a aquesta mirada des de les dones, en molts cassos transgressora i en d’altres intimista, que expressa desitjos, sensacions i reflexions, dolor i violència i, fins i tot, els cossos i els fantasmes que els habiten.

Indomables, sí, perquè no han cedit en la seva voluntat d’imposar la seva estètica; apassionades per crear quelcom diferent, reivindicant la seva visió i manera de fer, bo i sortint de les pautes marcades i adoptant l’audiovisual com a legítim mitjà d’expressió. Un conjunt de mirades que ens permeten descobrir la seva interpretació del món, de veure la vida de vegades surrealista i sempre complexa.

Tot partint de la pionera de l’avantguarda cinematogràfica nord-americana posterior a la Segona Guerra Mundial i seguint per les primeres artífexs de la performance i el videoart, tenim l’ocasió de recórrer la recent i encara més desconeguda història d’un dels mitjans d’expressió artística més característic del nostre temps. Però no es tracta solament d’oferir una visió historicista, sinó també d’aproximar-nos a les creacions més contemporànies.

Ens felicitem, doncs, per aquestes Dones Indomables i considerem imprescindible fer visibles aquestes produccions que tan sols, pel fet d’existir, deconstrueixen el discurs masclista subjacent a l’industria audiovisual i ens porten a un progrés social més just.

La Junta

INTRODUCTION

The Cultural Center for Women Francesca Bonnemaison would like to once again present the creativity of women, in this case, with the video art exhibition “Indomitable Women”, a collection of works by artists of different periods.

We believe that this is a unique opportunity to take a look at over 50 years of women’s creations. This fully accomplishes many of the goals of the center, which has focused on participation since its beginnings as a cultural space, encouraging and promoting new ways of building knowledge, and of teaching and learning from an interdisciplinary, intercultural, intergenerational and feminist perspective.

The “Indomitable Women” show allows us to enjoy the creative power of women, bringing together works made throughout the second half of the twentieth century, and up to 2009. Some are famous women groundbreaking in its time, who despite difficulties have created new languages and a unique way of experiencing art; others, young women who show us what moves them today to express themselves with all the strength, freedom, curiosity and imagination, offering a vision of what is now emerging in the field of video art.

“Indomitable Women” takes us through their creations to the view of these women, often transgressive and other intimate, to express desires, feelings and thoughts, pain and violence, and even the bodies and the ghosts that inhabit them.

Indomitable, yes, because they have not given up their willingness to assert their own aesthetics, passionate for creating something different, claiming their visions and ways of doing, abandoning marked patterns and taking the audiovisual as a legitimate means of expression. The show proposes a set of views that allow us to discover their world interpretations and outlooks on life, sometimes surreal and always complex.

Starting from the pioneering American film avant-garde, post-Second World War, and following the first architects of the performance and video art, we have the opportunity to explore the recent and even more unknown story of one of the means of artistic expression most characteristic of our time. But the “Indomitable Women” show is not just to provide an historic overview, but also to get closer to the more contemporary creations in audiovisual.

And so we welcome these Indomitable Women, considering it essential to make visible their productions, the mere existence of which deconstructs the patriarchal discourse underlying the audiovisual industry and leads to a fairer social progress.

The Board

INTRODUCCIÓN

Desde el Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison queremos, una vez más, dar a conocer la creatividad de las mujeres, en este caso, con esta exposición de videoarte “Mujeres Indomables”, recopilación de obras de artistas de diferentes épocas.

Creemos que se trata de una oportunidad única para visionar más de 50 años de creación de las mujeres y que con seguridad cumple plenamente muchos de los objetivos del centro, que desde sus inicios, como espacio cultural, se ha basado en la participación y en dedicarse a potenciar y promover nuevas maneras de construir el saber, así como a llevar a término nuevas maneras de enseñar y de aprender desde una perspectiva interdisciplinaria, intercultural, intergeneracional y feminista.

La muestra “Mujeres Indomables” nos permite disfrutar de la fuerza creadora de las mujeres, reuniendo obras realizadas a lo largo de la segunda mitad del siglo XX y hasta el 2009, mucho tiempo entre unas y otras. Unas, mujeres famosas, rompedoras en su momento y que, a pesar de las dificultades, han creado nuevos lenguajes y una manera propia de experimentar el arte; otras, mujeres jóvenes que nos muestran lo que hoy las mueve a expresarse con toda la fuerza, la libertad, la curiosidad y mucha imaginación para experimentar en su trabajo, ofreciéndonos una visión de lo que ahora se está gestando en el campo del videoarte.

“Mujeres Indomables” nos acerca a través de sus creaciones a esta mirada de las mujeres, en muchos casos transgresora y en otros intimista, para expresar deseos, sensaciones y reflexiones, dolor y violencia, e incluso los cuerpos y los fantasmas que los habitan.

Indomables, sí, porque no han cedido en su voluntad de imponer su estética, apasionadas por crear algo distinto, imponiendo su visión y manera de hacer, saliendo de las pautas marcadas, adoptando el audiovisual como legítimo medio de expresión. Un conjunto de miradas que nos permiten descubrir su interpretación del mundo, de ver la vida, a veces surrealista y siempre compleja.

Partiendo de la pionera de la vanguardia cinematográfica norteamericana, posterior a la Segunda Guerra Mundial y las primeras artífices de la performance y el videoarte, tenemos la ocasión de recorrer la reciente y todavía más desconocida historia de uno de los medios de expresión artística más característicos de nuestro tiempo. Pero no se trata solo de ofrecer una visión historicista, sino también de aproximarnos a las creaciones más contemporáneas.

Nos felicitamos, pues, por estas Mujeres Indomables y consideramos imprescindible hacer visibles estas producciones, que por el mero hecho de existir, deconstruyen el discurso machista subyacente en la industria audiovisual y nos conducen a un progreso social más justo.

La Junta

DONES INDOMABLES

La passió no apaga la llum de la intel·ligència, sinó que la sobreexcita i li atorga una clarividència particular, i una traça i subtileza extraordinàries.

Charles Malapert
(1581-1630)

Res gran no s'ha fet mai , ni es podrà mai dur a terme, sense la passió.
El seu poder es manifesta, ja sigui per la intensitat dels seus efectes,
ja sigui per l'estabilitat i permanència de la seva acció.

Georg Wilhelm Friedrich Hegel
(1770-1831)

La passió és el vincle i el sustent d'aquesta exposició. Pulsions de dones amb històries diferents, latents en tants altres éssers humans i finalment dutes a la pràctica que l'art convida amb una passió admirable.

Sens dubte és passió el procés que la fisonomia d'aquesta selecció destil·la. Propostes i reflexions realitzades amb l'astúcia necessària per poder crear amb total llibertat en diverses conjuntures. Artistes apassionades per materialitzar la seva particular empremta, mentre redefeixen sense por, i a vegades sense consciència, l'estètica i el pensament contemporani.

Indomables senzillament perquè ningú no ha estat capaç d'emmotllar-les amb el patró dissenyat per a elles per una llarga història duta a terme per i per a l'home. Indomables perquè els mecanismes de dominació, tant endògens com exògens, no han funcionat amb elles.

Indomables per ser immunes a les pautes marcades, producte de paradigmes mentals procedents de supòsits, creences i valors culturals implícits i inconscients, que inciten a la contenció de les capacitats creatives i a la repressió d'idees, en pro de l'obedient submissió al paper predominant masculí, establert a la majoria de les societats des del principi de la humanitat.

Indomables també per abraçar l'audiovisual sense vacil·lacions, incorporant així la dimensió temporal com a part activa en l'univers de les percepcions, multiplicant l'experiència amb incalculables impactes visuals que coreograïen a la retina una dilatada sensació final.

Apassionades que han sabut donar temps al temps en la pràctica artística i que no l'han deixat parar per les recalcitrants petjades de resistència dels guardians conservadors, reaccionaris temerosos del canvi propis de cada generació.

Dones amb veu pròpia i criteri elaborat que, per vocació, han deixat volar la seva imaginació comandant-nos cap a nous futurs concebuts per a una societat polièdrica, avançada i dinàmica. El que és ja no serà, el que va ser ja no és. El temps, ni s'atura, ni es repeteix, i està intrínsecament vinculat al canvi. Sàvies són les creadores que han fet d'aquesta callida junctura la seva aliada, musa d'inspiració i companya de viatge.

Reunint obres realitzades al llarg de les últimes set dècades, la mostra pretén entreveure quelcom eteri que roman com a teló de fons a la praxis artística femenina, sempre lleials al deure d'evolució inherent en l'art i condescendents amb el seu poder de revolució. El flux de consciència que brinden les seves obres, monòlegs interiors de pensaments oscil·lants, imatges, desitjos, sensacions, emocions, curiositats i reflexions, que contenen sorprenents vincles conceptuals, estètics i, per descomptat, tècnics i tecnològics.

Bo i proposant descobrir les característiques de la mirada femenina, en aquest cas darrere la càmera, com un fil discursiu pertinent, considerant que encara no ha estat suficientment analitzat i, encara menys, proporcionalment exhibit i reconegut, la mostra ens convida a meditar sobre la percepció i la conducta vital que es desprèn de les diferents aproximacions de la naturalesa creadora femenina i, en una capa més profunda, les inquietuds ancorades a la seva psique a través del temps, perceptibles gràcies a aquest tall històric transversal.

Art distingint com un influx de corrents de pensament que promou la creació de nocions innovadores que s'infiltringen subtilment a la societat. Significants i significats que han creat i continuen creant empremtes en la història de l'art produint contemporaneïtat, enfrontant-se a temps passats a la vegada que generen noves idees i perspectives originals.

Una tasca exercida amb el virtuosisme que només la passió pot engendrar, i que a l'estrat de decodificació impulsa una lectura oberta al visitant tot vinculant-lo íntimament als codis i subcodis proposats a cada obra per aquest esplèndid grup d'artistes i dones indomables.

Macu Morán
Comissària

INDOMITABLE WOMEN

Passion does not soften the light of intelligence, but rather overexcites it, providing it with a particular precognition, and extraordinary subtleness and ingeniousness.

Charles Malapert
(1581-1630)

Nothing great in the world has ever been accomplished without passion.
Its power is manifested either by the intensity of its effects
or by the stability and continuance of its action.

Georg Wilhelm Friedrich Hegel
(1770-1831)

Passion is the basis and sustenance of this exhibition. Women with very different stories, concerned with so many other beings, whose drive has led them to the practice of art with an admirable passion.

The selection certainly bespeaks of a passionate process, throughout proposals and reflections developed with the necessary wisdom to allow total freedom of creation under diverse circumstances. Artists with a passion to leave their particular imprints, fearlessly redefining contemporary aesthetics and thought.

They are indomitable because no one has been able to cast them into a mould designed through a long history developed for and by men. They are indomitable because both endogenous and exogenous domination mechanisms have not worked on them.

Indomitable because of being immune to the standard guidelines, the product of mental paradigms that come from implicit and unconscious assumptions, and cultural values that restrain creativity and repress ideas, towards the obedient acquiescence to the predominant masculine role, established in most societies since the origins of humankind.

Indomitable, once again, because of embracing the audiovisual medium, embodying the temporal dimension as an active player in the universe of perceptions and multiplying the experience with countless visual impacts, which choreograph on the retina an everlasting sensation.

Passionate women who know how to give time to time in the artistic practice, who have not been stopped by the recalcitrant resistance of conservative reactionaries afraid of change and specific to each generation.

Women with their own voice and criteria, who, by vocation, have let their imagination fly and take us all towards new futures, conceived for an advanced, dynamic and multi-faceted society. What is will no longer be; what was is no more. Intrinsically bound to change, time does not stop; neither does it repeat itself. Wise are those creators who have an inspiring muse and travel companion in this juncture.

Gathering works developed within the past seven decades, the show is an attempt to glimpse that ethereal something that is a backdrop to women's artistic praxis, always loyal to the duty of evolution inherent in art, and acquiescent with its revolutionary power. The flux of conscience that emanates from their works, intimate monologues of oscillating thought, images, wishes, emotions, curiosities and reflections, contains surprising conceptual, aesthetic and, of course, technical and technological connections.

This show is an effort to discover the characteristics of the point of view of women behind the camera as a pertinent discursive thread that has not been sufficiently analyzed, exhibited or recognized. It invites to reflect upon the perception and vital behavior that designates the various approaches of the female creative nature and, on a deeper level, concerns anchored in the psyche over time, perceptible thanks to the cross-historic cut.

Art distinguished as a flux of currents of thought that promotes the creation of innovative notions, which subtly filter through society. Meanings and signifiers that have created and continue to create their imprints in contemporary art history, confronting times past and generating new ideas and original perspectives.

Work elaborated with the virtuosity that only passion can conceive, and that in the de-codification state offers an open reading to the viewers, allowing them to have an intimate relationship to the codes and sub-codes proposed in each work by this splendid group of artists and indomitable women.

Macu Morán
Curator

MUJERES INDOMABLES

La pasión no apaga la luz de la inteligencia, sino que la sobreexcita, otorgándole una clarividencia particular, y una ingeniosidad y sutileza extraordinarias.

Charles Malapert
(1581-1630)

Nada grande se ha realizado, ni podrá llevarse a cabo nunca, sin la pasión.
Su poder se manifiesta, bien por la intensidad de sus efectos,
bien por la estabilidad y permanencia de su acción.

Georg Wilhelm Friedrich Hegel
(1770-1831)

Es la pasión el vínculo y sustento de esta exposición. Pulsiones de mujeres con diferentes historias, latentes en tantos otros seres humanos y por fin llevadas a la práctica que el arte invita con una pasión admirable.

Sin duda es pasión el proceso que la fisonomía de esta selección destila. Propuestas y reflexiones realizadas con la astucia necesaria para poder crear con total libertad en diversas coyunturas. Artistas apasionadas por materializar su particular impronta, mientras redefinen sin temor, y a veces sin consciencia, la estética y el pensamiento contemporáneo.

Indomables por el mero hecho de que nadie ha sido capaz de moldearlas con la horma diseñada para ellas por una larga historia llevada a cabo por y para el hombre. Indomables porque los mecanismos de dominación, tanto endógenos como exógenos, no han funcionado con ellas.

Indomables por ser inmunes a las pautas marcadas, producto de paradigmas mentales procedentes de supuestos, creencias y valores culturales implícitos e inconscientes, que incitan a la contención de las capacidades creativas y a la represión de ideas, en pro de la obediente sumisión al predominante papel masculino, establecido en la mayoría de las sociedades desde los comienzos de la humanidad.

Indomables también por abrazar sin titubeos al audiovisual, incorporando así la dimensión temporal como parte activa en el universo de las percepciones, multiplicando la experiencia con incalculables impactos visuales que coreografían en la retina una dilatada sensación final.

Apasionadas que han sabido dar tiempo al tiempo en la práctica artística, y que no lo han dejado parar por las recalcitrantes pisadas de resistencia de los guardianes conservadores, reaccionarios temerosos del cambio propios de cada generación.

Mujeres con voz propia y elaborado criterio, que, por vocación, han dejado volar su imaginación pilotándonos hacia nuevos futuros concebidos para una sociedad poliédrica, avanzada y dinámica. Lo que es ya no será, lo que fue ya no es. El tiempo ni se detiene, ni se repite, estando intrínsecamente vinculado al cambio. Sabias son las creadoras que han hecho de esta callida iunctura su aliada, musa de inspiración y compañera de viaje.

Reuniendo obras realizadas en las últimas siete décadas, la muestra pretende vislumbrar algo etéreo que permanece como telón de fondo en la praxis artística femenina, siempre leales al deber de evolución inherente al arte y condescendientes con su poder de revolución. El flujo de consciencia que brindan sus obras, monólogos interiores de pensamientos oscilantes, imágenes, deseos, sensaciones, emociones, curiosidades y reflexiones, contienen sorprendentes vínculos conceptuales, estéticos y, por supuesto, técnicos y tecnológicos.

Proponiendo descubrir las características de la mirada femenina, en este caso tras la cámara, como hilo discursivo pertinente, considerando que aún no ha sido lo suficientemente analizado y, aún menos, proporcionalmente exhibido y reconocido, la muestra invita a meditar sobre la percepción y conducta vital que se desprende de las diferentes aproximaciones de la naturaleza creadora femenina y, en una capa más profunda, las inquietudes ancladas en su psique a través del tiempo, perceptibles gracias a este corte histórico transversal.

Arte distinguido como influjo de corrientes de pensamiento, que promueven la creación de nociones innovadoras que se infiltran sutilmente en la sociedad. Significantes y significados que han creado y siguen creando huellas en la historia del arte produciendo contemporaneidad, enfrentándose a tiempos pasados y generando ideas nuevas y originales perspectivas.

Una labor ejercida con el virtuosismo que solo la pasión puede engendrar, y que en el estrato de decodificación impulsa una lectura abierta en el visitante, vinculándole íntimamente con los códigos y subcódigos propuestos en cada obra por este esplendido grupo de artistas y mujeres indomables.

Macu Morán
Comisaria

MAYA DEREN

AT LAND
15'17'' • 1944

Pioneer in the use of celluloid as personal research tool, Maya Deren is, as James Broughton once said: "the mother of us all," fundamental key of the vanguard of experimental and independent cinema. AT LAND masterfully displays her desire for transgression and indomitable revolutionary creativity starring a poetic psychodrama. Visual metaphors and analogies that link naturally abrupt structures, relating artificial and social surreal narratives about the psychological reality of a woman, clearly away from the conventional female role and institutional beliefs of the industry.

Pionera en l'ús del cel·luloide com a eina d'investigació personal, Maya Deren és, segons el mateix James Broughton, "la mare de tots nosaltres", peça fonamental de l'avantguarda del cinema experimental i independent. AT LAND exhibeix magistralment les seves ànsies transgressores i la seva creativitat revolucionària i indomable, dins d'un psicodrama poètic en el qual actua com a protagonista. Metàfores i analogies visuals que vinculen estructures naturals escabroses, artificials i socials, enllacen una narrativa surrealista entorn a la realitat psicològica d'una dona clarament allunyada del paper femení convencional i de les conviccions institucionals de la indústria.

Pionera en el uso del celuloide como herramienta de investigación personal, Maya Deren es, según el propio James Broughton, "la madre de todos nosotros", pieza fundamental de la vanguardia del cine experimental e independiente. AT LAND exhibe magistralmente sus ansias transgresoras y su creatividad revolucionaria e indomable, dentro de un psicodrama poético en el que actúa como protagonista. Metáforas y analogías visuales que vinculan escabrosas estructuras naturales, artificiales y sociales, enlazando una narrativa surrealista sobre la realidad psicológica de una mujer claramente alejada del papel femenino convencional y de las convicciones institucionales de la industria.

CAROLEE SCHNEEMANN

FUSES

29'51" • 1964-1967

Schneemann's self-shot erotic film remains a controversial classic. As British newspaper The Guardian highlights: "The notorious masterpiece... a silent celebration in color of heterosexual love making. The film unifies erotic energies within a domestic environment through cutting, superimposition and layering of abstract impressions scratched into the celluloid itself... FUSES succeeds, perhaps more than any other film, in objectifying the sexual streaming of the body's mind."

El personal curt eròtic de Schneemann roman com un controvertit clàssic. Com el diari Britànic The Guardian descrius: "Una obra mestra notòria... celebració silenciosa de practicar l'amor heterosexual en color. La pel·lícula unifica les energies eròtiques en un ambient domèstic mitjançant el tall, la super-imposició i les capes d'impressions abstractes ratllades al mateix cel·luloide... FUSES té probablement més èxit que cap altra pel·lícula en objectualitzar els corrents sexuals de la ment al cos".

El personal corto erótico de Schneemann permanece como un controversial clásico. Según anota el periódico británico The Guardian: "Una notoria obra maestra... celebración silenciosa de practicar el amor heterosexual en color. La película unifica las energías eróticas en un ambiente doméstico mediante el corte, la super-imposición y las capas de impresiones abstractas ralladas en el propio celuloide... FUSES tiene probablemente más éxito que ninguna otra película al objetualizar las corrientes sexuales de la mente del cuerpo".

JUDY CHICAGO

ATMOSPHERES
14'21'' • 1969-1974

Between 1969 and 1974, Judy Chicago executed a series of increasingly complex fireworks pieces that involved site-specific performances around California. Some of these works were intended to transform and soften the landscape, introducing a feminine impulse into the environment. Other pieces focused on re-creating early women-centered activities like the kindling of fire or the worship of goddess figures.

Entre 1969 i 1974 Judy Chicago va realitzar una sèrie de treballs complexes amb focs artificials específics per a localitzacions al voltant de Califòrnia. Alguns d'ells miraven de suavitzar el paisatge, introduint un impuls femení. Altres recreant les activitats centrades en la dona, com ara fer foc o adorar les deesses.

Entre 1969 y 1974 Judy Chicago realizó una serie de complejos trabajos con fuegos artificiales específicos para localizaciones en las cercanías de California. Algunos de ellos trataban de suavizar el paisaje introduciendo un impulso femenino, otros recrear las actividades centradas en la mujer, como prender el fuego o la adoración de diosas.

FREEDOM differs to CUT PIECE (1964), in which Ono points out the helplessness in front of social pressure to confront the stereotype of passive women. In FREEDOM, Ono takes off this stereotype by taking control of their nakedness, pulling her bra in an attempt to free her breasts. The strength of the material is an analogy for the struggle in the battle for emancipation in which women were involved in the early 70s. In her statement, reinforced by Lennon composition, Ono uses the bra as a symbol, emphasizing the importance of freeing women from social determination and restrictive roles through the release of the body.

FREEDOM és contraposa a CUT PIECE (1964), en la qual Ono externalitza la indefensió davant la pressió social que suposa enfrontar-se a l'estereotip de dona passiva. A FREEDOM, Ono s'allibera d'aquest estereotip i agafa el control de la seva nuesa, llençant el seu sostenidor, en un intent d'alliberar els seus pits, mostrant la resistència de la tela com a analogia de la dificultat que suposa la lluita per l'emancipació en què estaven involucrades les dones de començaments dels 70s. A la seva afirmació, reforçada amb l'ambientació de Lennon, Ono utilitza el sostenidor com a símbol, emfatitzant la importància d'alliberar la dona de la determinació social i els papers restrictius mitjançant l'alliberament del cos.

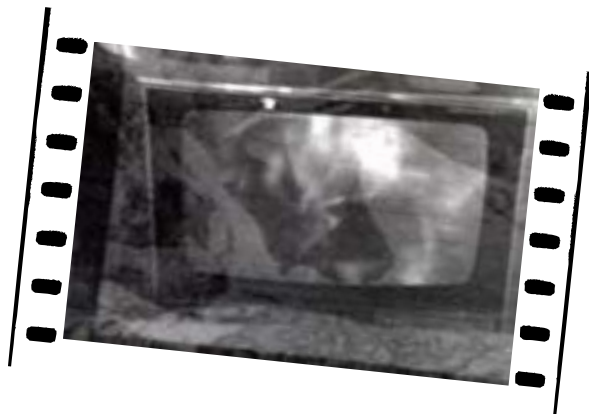
FREEDOM se contrapone a CUT PIECE (1964), en la que Ono externaliza la indefensión ante la presión social de enfrentarse al estereotipo de mujer pasiva. En FREEDOM, Ono se despoja de este estereotipo, tomando control de su desnudez, tirando de su sujetador, en un intento de liberar sus pechos, mostrando la resistencia de la tela como analogía de la dificultad que supone la lucha por la emancipación en la que las mujeres estaban involucradas a comienzos de los 70s. En su afirmación, reforzada con la ambientación de Lennon, Ono utiliza el sostén como símbolo, enfatizando la importancia de liberar a la mujer de la determinación social y papeles restrictivos mediante la liberación del cuerpo.

BERYL KOROT

LOST LASCAUX BULL 4'10'' • 1973

In 1972 and 73, I made some short experiments of single channel works. For me, my multiple channel installation work, begun in 1974, was the beginning of the work that interested me. But when I look at this work, there are some seeds that were later developed. For one, my interest in the impact of the ancient on the new. Here the image of the Lascaux Bull, found in an art history book, is transmuted from the fire to its capture and repetition on a tv screen, and finally to a tv screen with radio frequency interference which seems to animate it.

Els anys 1972 i 1973 vaig fer diversos curts experimentals monocanal. Les obres en múltiples canals van començar l'any 1974, quan vaig començar a fer treballs que realment m'interessaven. Això no obstant, quan miro aquesta obra, hi veig llavors que es van desenvolupar posteriorment, com l'impacte d'allò antic en allò nou. En aquesta obra la imatge del toro de Lascaux, procedent d'un llibre d'història de l'art es transmuta del foc a la seva captura i això es repeteix en una pantalla de televisió, per finalment interferir-lo amb una freqüència de ràdio que sembla animar-lo.

En 1972 y 1973, realicé varios cortos experimentales monocanal. Las obras de varios canales comenzaron en 1974, cuando comencé a realizar trabajos que realmente me interesaban. Sin embargo, cuando miro esta obra, se ven semillas que se desarrollaron posteriormente, como el impacto de lo antiguo en lo nuevo. En esta obra la imagen del toro de Lascaux, procedente de un libro de historia del arte se transmuta del fuego a su captura, repitiéndolo en una pantalla de televisión, para finalmente interferirlo con una frecuencia de radio que parece animarlo.

VALIE EXPORT

REMOTE... REMOTE...
9'55'' • 1973

REMOTE... REMOTE... is less immediately confrontational, but also no less affecting. There is a sense of deliberation and ritualisation, augmented by a slow rhythmic soundtrack seemingly without beginning or end. EXPORT appears in front of a large photographic reproduction with two children. Cutting from EXPORT's eyes to their eyes, from EXPORT's ears to their ears; the suggestion being that they are either her children or that she is one of them many years later. Meanwhile EXPORT is also seen cutting away at her cuticles with a Stanley knife in a stark close-up. The self-mutilation is also similarly intense, personal and exposed. EXPORT's face is deadpan and impersonal; she may look into the camera, yet she never once acknowledges it.

REMOTE... REMOTE... és una confrontació poc immediata però efectiva. Té un sentit alliberador i ritualitzant, reformat per sons rítmics lents, aparentment sense principi ni final. EXPORT apareix davant d'una reproducció fotogràfica amb dos nens. Tallem dels ulls d'EXPORT als seus, de les orelles d'EXPORT a les seves, suggerint que, o bé són els seus fills, o bé ella és un d'ells anys més tard. Entretant VALIE EXPORT es talla les cutícules en plans curts. L'automutilació és alhora intensa, personal i externa. El rostre de EXPORT és impassible i impersonal, mirant a la càmera sense reconèixer-la.

REMOTE... REMOTE... es una confrontación poco inmediata pero no por ello menos efectiva. Tiene un sentido liberador y ritualizante, reforzado por lentos sonidos rítmicos, aparentemente sin principio ni fin. EXPORT aparece delante de una reproducción fotográfica con dos niños. Cortamos de los ojos de EXPORT a los suyos, de las orejas de EXPORT a las suyas, sugiriendo que, o bien son sus hijos, o ella es uno de ellos años después. Mientras tanto VALIE EXPORT se corta las cutículas con una cuchilla en planos cortos. La automutilación es a su vez intensa, personal y externa. El rostro de EXPORT impassible e impersonal, mirando la cámara sin reconocerla.

JOAN JONAS

GLASS PUZZLE
17'27'' • 1974

GLASS PUZZLE is a tape of four related parts. The first segment begins with Lois Lane dancing, her arms dangling loosely, one black knee sock down. Both Lane and Jonas wear white slips. They move in and out of frame in a clean space with a white screen, behind which they can disappear. A bar swings horizontally, casting shadows over their faces. Lane imitates Jonas's subtly narcissistic gestures, which are more like poses than provocations. When one steps in front of the other, their silhouettes merge. They then separate and stand shoulder to shoulder. The bar continues to swing, providing this segment with a constant rhythm.

GLASS PUZZLE és una cinta que té quatre parts. El primer segment comença amb Lois Lane ballant, els seus braços penjant lliurement i un mitjó negre abaixat. Tant Lane com Jonas porten combinacions blanques. Es mouen dins i fora del marc en un espai net, amb una pantalla blanca, darrere la qual poden desaparèixer. Una barra gira de horitzontalment, projectant ombres damunt la cara. Lane imita els gestos subtilment narcisistes de Jonas, que són més una pose que no pas provocacions. Quan una es posa davant de l'altra les siluetes es fusionen. Seguidament es separen i mantenen les espatlles juntes. La barra continua girant i provoca un segment de ritme constant.

GLASS PUZZLE es una cinta con cuatro partes. El primer segmento comienza con el baile de Lois Lane, con sus brazos colgando libremente y uno de sus calcetines negros caído. Tanto Lane como Jonas llevan chinelas blancas. Se mueven dentro y fuera del marco en un espacio limpio, con una pantalla blanca, detrás del cual pueden desaparecer. Una barra gira de forma horizontal, proyectando sombras sobre la cara. Lane imita los gestos sutilmente narcisistas de Jonas, que son más poses que provocaciones. Cuando una se pone enfrente de la otra, sus siluetas se fusionan. A continuación, se separan y se mantienen hombro con hombro. La barra sigue girando provocando un segmento de ritmo constante.

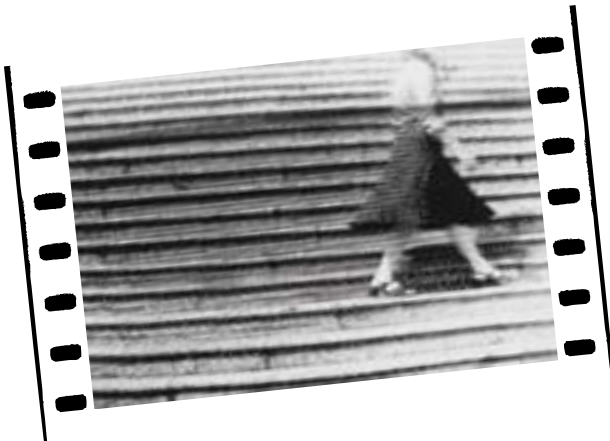

ANA BELLA GEIGER

PASSAGES PASSAGENS
15'00'' • 1974

PASSAGES PASSAGENS is considered the first videoart experience of Brazil. Through the reiteration of an action (the climbing of diverse stairways located in the city of Rio de Janeiro) the artist use the social body, with graphic quality in its configuration, as bidimensional, as the image of the third segment of the stairs which transmits a dramatic sense through its physical effort. In a path without beginning nor end, that takes her to nowhere, the passage takes place through the spaces, in, out, narrow, large, coming to an utmost in the last diagonal crossing that reaches each corner of the cathode tube. What remains virtually is a vestige of the center.

PASSAGES PASSAGENS es considera la primera experiència de videoart al Brasil. Mitjançant la reiteració d'una acció (pujar diverses escales de Rio de Janeiro,) l'artista utilitza el cos social coma perfil de qualitat gràfica en la seva configuració, bidimensional com la imatge del tercer segment de les escales, que aporta un sentit dramàtic per l'esforç que es fa. En un camí sense principi ni final, que no la du enlloc, el pas es fa a través dels espais dins, fora, estret, gran, i arriba al seu màxim a l'última diagonal d'encreuament que arriba a cada racó del tub catòdic. El que queda és un vestigi del centre.

PASSAGES PASSAGENS se consideran la primera experiencia de videoarte en Brasil. A través de la reiteración de una acción (subir diversas escaleras de Río de Janeiro), la artista hace uso del cuerpo social como perfil de calidad gráfica en su configuración, bidimensional como la imagen del tercer segmento de las escaleras, que aporta un sentido dramático por el esfuerzo que realmente se realiza. En un camino sin principio ni fin, que la lleva a ninguna parte, el paso se lleva a cabo a través de los espacios, adentro, afuera, estrecho, grande, llegando a su máximo en la última diagonal de cruce que llega a cada rincón del tubo catódico. Lo que queda prácticamente es un vestigio del centro.

SUZANNE LACY

**LEARN WHERE THE
MEAT COMES FROM
14'25'' • 1976**

This performance was not performed for a live audience but was created for video and as a photographic series. Lacy, with a lamb carcass splayed on a chopping block in a beautifully crafted kitchen, goes through a series of transformations, beginning as a television cook illustrating the parts of the lamb. As the voice-over monologue progresses, Lacy, false teeth on top of her own, resembles a lamb head with its skin peeled back, imitating a lamb, and forcing empathy to the viewer.

Aquesta performance no es va fer per a una audiència en viu, sinó com a vídeo i sèrie fotogràfica. Lacy, amb una pell de xai oberta en una fantàstica cuina, passa per un seguit de transformacions, començant com a cuiner televisiu que il·lustra les parts i talls del be. Mentre el monòleg progressa, Lacy utilitza una dentadura falsa i es posa la pell a l'esquena per semblar un xai i indicar a l'espectador com sentir-se com a tal.

Esta performance no se realizó para una audiencia en vivo, sino como video y serie fotográfica. Lacy, con una piel de cordero abierta en una maravillosa cocina, pasa por una serie de transformaciones, comenzando como cocinero televisivo que ilustra las partes y cortes del cordero. Mientras el monólogo progresa, Lacy utiliza una dentadura falsa y se pone la piel a la espalda, asemejándose a un cordero, e indicando al espectador como sentirse como tal.

COLETTE

The document is a cinema verité recorded at the legendary boudoir apartment of Colette in New York, dramatically destroyed by the Council a few years ago. At the celebration, Colette stars as JUSTINE in a Warhol style, surrounding herself with New York artists, critics and collectors (including among them Jeff Koons, Richard Prince, Alan Jones, etc.) With the difference that she is a woman.

El documento es un cinema verité grabado en el legendario apartamento boudoir de Colette en Nueva York, dramáticamente destruido por el ayuntamiento hace pocos años. En la celebración Colette hace de Justine, rodeándose de artistas, críticos y coleccionistas newyorkinos (incluyendo entre ellos a Jeff Koons, Richard Prince, Alan Jones, etc.) al más puro estilo Warhol. Con la diferencia de que ella es una mujer.

JUSTINE AND THE BOYS 15' 30'' • 1979

El document és un cinema verité gravat al llegendari apartament boudoir de Colette a Nova York, dramàticament destruït per l'ajuntament fa pocs anys. A la celebració, Colette fa de Justine i s'envolta d'artistes, crítics i col·leccionistes de Nova York (incloent-hi a Jeff Koons, Richard Prince, Alan Jones, etc.) al més pur estil Warhol. Amb la diferència que ella és una dona.

ORLAN

MESU-RAGE DU MUSÉE SAINT-PIERRE 17' 30'' • 1979

Orlan documented in this piece the performance developed in April 25th, 1979 at the Musée Saint-Pierre de Lyon, within the MESU-RAGES series that ran from 1965-1983, where, once again, she used her own body as an art tool, in this case as measurement unit, the Orlan-Body. The artist measures the institution with a group of people among whom three witnesses testify the measures taken, determining that the architectural perimeter of the Museum contains 126 Orlan-Bodies. Once completed, the artist vigorously washes the clothes used in the performance, causing interesting reactions among visitors.

Orlan documenta en aquesta peça, la performance que va desenvolupar el 25 d'abril de 1979 al Musée Saint-Pierre de Lyon, dins de les sèries MESU-RAGES que va fer des de l'any 1965 fins al 1983, i en les quals utilitzava una vegada més el seu propi cos com a eina artística, en aquest cas com a unitat de mesura, la Orlan-Cos. L'artista mesura aquesta institució acompanyada d'un grup de persones entre les quals hi ha tres testimonis que donen fe de les mesures, determinant que el perímetre arquitectònic del museu conté 126 Orlan-Cossos. Una vegada finalitzada, l'artista renta enèrgicament l'abillament que ha fet servir a la performance a la porta del museu provocant interessants reaccions entre els visitants.

Orlan documenta en esta pieza la performance que desarrolló el 25 de Abril de 1979 en el Musée Saint-Pierre de Lyon, dentro de las series MESU-RAGES que realizó desde 1965 hasta 1983, en las que utilizaba una vez más su propio cuerpo como herramienta artística, en este caso como unidad de medición, la Orlan-Cuerpo. La artista mide la institución acompañada por un grupo de personas entre las que se encuentran tres testigos que dan fe de las medidas tomadas, determinando que el perímetro arquitectónico del museo contiene 126 Orlan-Cuerpos. Una vez concluida, la artista se sitúa en la puerta del museo para lavar enérgicamente el atuendo utilizado, provocando interesantes reacciones entre los visitantes.

JOAN LOGUE

30 SECONDS PORTRAITS
6' 01'' • 1980

This series of short films for television, as “spots” on art, began as 60 seconds, but were proven to be too long. The 30 SECONDS PORTRAITS begun in 1979 and continued for the next 25 years, including artists from New York, Berlin and San Francisco, French writers and workers, New England fisherman, composers and traditional dancers in the world, like John Cage, Robert Ashley, Nam June Paik, Orlan, Joan Jonas, Steve Reich, Michael Nyman, Charlemagne Palestine, Maryanne Amarcher, Laurie Anderson, Meredith Monk, Lucinda Childs, etc.

Aquests retrats de format curt per a la televisió, com a “spots” d’art, van començar sent de 60 segons, però van demostrar que eren massa llargs i es van passar als 30 segons. La sèrie 30 SECONDS PORTRAITS va començar l’any 1979 i es va continuar fent al llarg dels següents 25 anys, incloent-hi artistes de Nova York, Berlín i San Francisco, artistes, escriptors i treballadors francesos, pescadors de Nova Anglaterra, compositors i ballarins tradicionals del món, de l’envergadura de John Cage, Robert Ashley, Nam June Paik, Orlan, Joan Jonas, Steve Reich, Michael Nyman, Charlemagne Palestine, Maryann Amarcher, Laurie Anderson, Meredith Monk, Lucinda Childs, etc.

Esta serie de retratos cortos para la televisión, como “spots” de arte, comenzaron siendo de 60 segundos, pero se comprobó que era demasiado tiempo. La serie 30 SECONDS PORTRAITS comienza en 1979 y se continúa durante los siguientes 25 años, incluyendo artistas de Nueva York, Berlín y San Francisco, escritores y trabajadores franceses, pescadores de Nueva Inglaterra, compositores y bailarines tradicionales del mundo, de la talla de John Cage, Robert Ashley, Nam June Paik, Orlan, Joan Jonas, Steve Reich, Michael Nyman, Charlemagne Palestine, Maryanne Amarcher, Laurie Anderson, Meredith Monk, Lucinda Childs, etc.

MARISA GONZÁLEZ

DOMESTIC SCENE WITH GREEN WORM 7' 15'' • 1983

The worm and the child: the domestic life of a woman artist in the eighties. The pressure and commitment between family life and the professional life. A green worm was removed from a plant while it was eating leaves. Later it was moved to different surfaces and its movements were registered by the artist with her first owned portable-domestic video camera while she was taking care of her four-year-old child. The worm was moving continuously, and the child was spontaneously radiocasting the movements of the animal. We can also hear other voices of the domestic life that was going on.

El cuc i el nen. La vida interior d'una artista els anys vuitanta. La pressió i el compromís entre la vida familiar i la professional. Un cuc verd va ser retirat d'una planta mentre s'estava menjant les fulles. Més tard es va traslladar a diferents superfícies i els seus moviments eren enregistrats per Marisa amb la seva primera càmera portàtil de vídeo, mentre cuidava el seu petit de quatre anys. El cuc es mou sense parar i el nen posa so als seus moviments. També se senten altres sons de la vida domèstica que passen al seu voltant.

El gusano y el niño. La vida interior de una artista mujer en los años ochenta. La presión y el compromiso entre la vida familiar y la profesional. Un gusano verde fue retirado de una planta mientras estaba comiendo sus hojas. Más tarde se trasladó a diferentes superficies y sus movimientos eran registrados por Marisa con su primera cámara de vídeo portátil, mientras cuidaba a su hijo de cuatro años. El gusano se mueve sin parar y el niño pone sonido a sus movimientos. También se escuchan otros sonidos de la vida doméstica que está sucediendo alrededor.

GUERRILLA GIRLS

GUERRILLA GIRLS
3' 30'' • 1985-2007

In the video Guerrilla Girls talk about their mission and work on art, cinema and politics. The group was formed in 1985, remaining anonymous by using gorilla masks and pseudonyms of women like Frida Kahlo, Eva Hesse, Paula Modersohn-Becker, Käthe Kollwitz, Gertrude Stein or Georgia O'Keeffe. It remains unknown who are their members in real life, and how many belong to the group. "In 18 years we have produced over 100 posters, stickers, books, printed projects, and actions that expose sexism and racism in politics, the arts, film and culture in general. We use humor to convey information and provoke discussion."

En aquest vídeo les Guerrilla Girls parlen de la seva missió i el seu treball sobre l'art, el cinema i la política. El grup es va formar l'any 1985, mantenint l'anonimat mitjançant l'ús de màscares de goril·la i pseudònims de dones com Frida Kahlo, Eva Hesse, Paula Modersohn-Becker, Käthe Kollwitz, Gertrude Stein o Georgia O'Keeffe. No se sap qui són els seus membres a la vida real i quants pertanyen al grup. "Al llarg de 18 anys hem produït més de 100 cartells, adhesius, llibres, projectes d'impresos i accions que exposen el sexisme i el racisme a la política, el món de l'art, el cinema i la cultura en general. Fem servir l'humor per transmetre informació i provocar el debat."

En este video las Guerrilla Girls hablan de su misión y su trabajo sobre el arte, el cine y la política. El grupo se formó en 1985, manteniendo el anonimato mediante el uso de máscaras de gorila y pseudónimos de mujeres como Frida Kahlo, Eva Hesse, Paula Modersohn-Becker, Käthe Kollwitz, Gertrude Stein o Georgia O'Keeffe. No se sabe quiénes son sus miembros en la vida real, y cuántos pertenecen al grupo. "En 18 años hemos producido más de 100 carteles, pegatinas, libros, proyectos de impresos, y acciones que exponen el sexismo y el racismo en la política, el mundo del arte, el cine y la cultura en general. Utilizamos el humor para transmitir información y provocar debate."

XIMENA CUEVAS

**BEFORE T.V.
1' 43" • 1985**

Ximena Cuevas, pioneer of video art in Mexico, shows in this piece her interest in the movements of everyday life, drawing boundaries between truth and fiction, while effectively exploring fictions of gender identity. "When I was a kid, my favorite game was to climb over fences, hide under tables, and listen to daily conversations of strangers. Invisible from this perspective, I would rebuild the lives of these people. Video camera continues to exert upon me the fascination of secrets, and would never change the private act of video for the bulky cinema."

Ximena Cuevas, precursora del Vídeo Art a Mèxic, mostra en aquesta peça el seu interès pels moviments de la vida quotidiana i dibuixa les fronteres entre la veritat i la ficció, mentre explora efectivament les ficcions de la identitat de gènere. "Quan jo era una nena, el meu joc favorit era pujar a les tanques, amagar-me sota les taules i escoltar les converses quotidianes dels estranys. Des d'aquesta perspectiva invisible voldria reconstruir la vida d'aquelles persones. La càmera de vídeo continua exercint sobre mi la fascinació dels secrets, i no canviaria l'acte privat del vídeo per l'aparatós cinema."

Ximena Cuevas, precursora del Video Arte en México, muestra en esta pieza su interés por los movimientos de la vida cotidiana, dibujando las fronteras entre verdad y ficción, mientras explora efectivamente las ficciones de la identidad de género. "Cuando yo era niña, mi juego favorito era el de subir sobre las cercas, esconderme bajo las mesas, y escuchar las conversaciones cotidianas de los extraños. Desde esta perspectiva invisible, quisiera reconstruir la vida de esas personas. La cámara de vídeo continúa ejerciendo sobre mí la fascinación de los secretos, y no cambiaría el acto privado del vídeo por el aparatoso cine."

LYNN HERSHMAN

CONFESSIONS OF A CHAMALEON 10'00'' • 1986

Lynn Hershman has been internationally acclaimed for her pioneering use of new technologies. In the past three decades, her investigations have considered the relationship between real and virtual worlds, privacy in the era of surveillance and identity within consumerism. **CONFESSIONS OF A CHAMALEON** features the intimate and personal story of a woman who tells multiple overlapping stories about her life. Narrative's moving puzzle inevitably creates the doubt whether these confessions are real or not.

Lynn Hershman ha estat internacionalment aclamada pel seu innovador ús de les noves tecnologies. En les últimes tres dècades, els seus pioneres investigacions s'han centrat en la relació entre el món real i virtual, la privacitat en l'era de la vigilància i la identitat en el consumisme. **CONFESSIONS OF A CHAMALEON** exposa la narració íntima i personal d'una dona que compta múltiples històries superposades de la seva vida. La forma de puzzle en moviment que disposa la narració genera, ineludiblement, el dubte de si aquestes confessions són o no reals.

Lynn Hershman ha sido internacionalmente aclamada por su innovador uso de las nuevas tecnologías. En las últimas tres décadas, sus pioneras investigaciones se han centrado en la relación entre el mundo real y virtual, la privacidad en la era de la vigilancia y la identidad en el consumismo. **CONFESSIONS OF A CHAMALEON** expone la narración íntima y personal de una mujer que cuenta múltiples historias superpuestas sobre su vida. La forma de puzzle en movimiento que dispone la narración, genera ineludiblemente la duda de si estas confesiones son o no reales.

PALOMA NAVARES

ELS BANYETS
1'40'' • 1987

Paloma Navares is an innovative interdisciplinary artist, creator of an artistic language characterized by the use of new technologies, assembly techniques and media and its unique use of space and light. Near the coast, close to the rocks known as ELS BANYETS, a woman's body, fact down and motionless, is displace, submerged or brought up by the movements of the sea. It is a work inspired by the poet Alfonsina Storni Argentina who committed suicide in Mar del Plata.

Paloma Navares és una innovadora artista interdisciplinària, creadora d'un llenguatge plàstic propi caracteritzat per l'ús de noves tecnologies, l'acoblament de tècniques i suports i la seva particular ús de l'espai i la llum. Prop de la costa, tocant a unes roques conegudes com ELS BANYETS, es veu el cos d'una dona inerta i de bocaterrosa, que segons els moviments del mar, es desplaça, se submergeix o emergeix. Es un treball inspirat en la poetessa argentina Alfonsina Storni que es va suïcidar al Mar del Plata.

Paloma Navares es una innovadora artista interdisciplinaria, creadora de un lenguaje plástico propio caracterizado por el uso de nuevas tecnologías, el ensamblaje de técnicas y soportes y su particular uso del espacio y la luz. Cerca de a la costa, junto a unas rocas conocidas como ELS BANYETS, se ve el cuerpo de una mujer, inerte y boca abajo, que es desplazado, sumergido o emerge según los movimientos del mar. Es un trabajo inspirado en la poeta argentina Alfonsina Storni que se suicidó en Mar del Plata.

DARA BIRNBAUM

CANON: TAKING TO THE STREETS 10'00'' • 1987 - 1990

In **CANON: TAKING TO THE STREETS**, Birnbaum breaks with traditional documentary format. Using tools from the low-end and high-end of technology, she episodically views recent events of student activism in the United States. This is a study of the 1987 Take Back the Night march on the Princeton University campus. The students attempt to "put across a historical message" that was started in San Francisco in 1978: the protest of any form of violence against women. Birnbaum's treatment of the original student-recorded VHS footage reveals this march as having the potential to develop political awareness through personalized experience.

En **CANON: TAKING TO THE STREETS**, Birnbaum trenca amb el format de documental tradicional. Barrejant eines de baixa tecnologia amb la més alta tecnologia del moment, Dara retrata de manera episòdica esdeveniments de l'activisme estudiantil dels EUA. Aquest és un estudi de la marxa nocturna de 1987, "Take Back the Night", al campus de la Universitat de Princeton. Els alumnes tracten de transmetre un missatge històric, que es va iniciar a San Francisco el 1978: la protesta envers qualsevol forma de violència contra les dones. El tractament de Birnbaum del metratge original gravat en VHS per estudiants, revela el potencial per desenvolupar la consciència política a través de l'experiència personalitzada.

En **CANON: TAKING TO THE STREETS**, Birnbaum rompe con el formato de documental tradicional. Mezclando herramientas de baja tecnología con la más alta tecnología del momento, Dara retrata de forma episódica acontecimientos del activismo estudiantil de Estados Unidos. Este es un estudio de la marcha nocturna de 1987, "Take Back the Night", en el campus de la Universidad de Princeton. Los alumnos tratan de transmitir un mensaje histórico, iniciado en San Francisco en 1978: la protesta ante cualquier forma de violencia contra la mujer. El tratamiento de Birnbaum del metraje original grabado en VHS por estudiantes, revela el potencial para desarrollar la conciencia política a través de la experiencia personalizada.

TRACEY MOFFAT

HEAVEN
28'00'' • 1990

Heaven has the style of a provocative holiday video. The artist aims her camera at the surfers, the icons of Australian man. Trying to capture images of their naked bodies, the voyeuristic lens becomes intimidating. There are different reactions, some of them feel flattered, and flirt with the camera, while others are upset and behave rudely. This voyeurism from the female point of view offers new perspectives for reflection on the viewer.

HEAVEN té l'estil d'un provocatiu vídeo de vacances. L'artista persegueix amb la seva càmera als surfistes, les icones d'home australià. A la captura d'imatges dels seus cossos nus, de vegades l'objectiu voyerista es torna intimidatori. Els reaccions difereixen, alguns es senten afalagats, i flirtegen amb la càmera, mentre que altres es molesten i es comporten de forma grollera. Aquest voyeurisme des de la mirada femenina aporta noves perspectives de reflexió en l'espectador.

HEAVEN tiene el estilo de un provocativo video de vacaciones. La artista persigue con su cámara a los surfistas, los iconos de hombre australiano. A la captura de imágenes de sus cuerpos desnudos, en ocasiones el objetivo voyerista se vuelve intimidatorio. Las reacciones difieren, algunos se sienten halagados, y flirtean con la cámara, mientras que otros se molestan y se comportan de forma grosera. Este voyeurismo desde la mirada femenina aporta nuevas perspectivas de reflexión en el espectador.

THE COUPLE IN THE CAGE: A GUATINAUI 31' 00'' • 1993

The work documents the performance by Guillermo Gómez-Peña and Coco Fusco on a trip through four nations, in which they exhibit themselves in cages, as Amerindians from an imaginary island. The intention of the artists was to make a satirical comment on the concept of discovery and on the misunderstanding between cultures that we still live today. Many viewers believed the fiction, and regarded the artists as true "savages." These social experiences are interwoven with images of ethnographic archives, giving them a historical dimension. The couple in the cage is a powerful blend of comic fiction and poignant reflection on the morality of treating human beings as exotic curiosities.

El vídeo documenta la performance del viaje por cuatro países realizado por Guillermo Gómez-Peña y Coco Fusco, en la que se exhiben a sí mismos como Amerindios de una isla imaginaria enjaulados. La intención de los artistas era ejercer un comentario satírico sobre el concepto de descubrimiento y el malentendido entre culturas que seguimos viviendo en la actualidad. Muchos de sus espectadores creían en la ficción, y consideraban a los artistas como verdaderos "salvajes". Estas experiencias sociales se entrelazan con imágenes de archivos etnográficos, produciendo una dimensión histórica. La pareja en la jaula es una poderosa mezcla de ficción cómica y conmovedora reflexión sobre la moral de tratar a los seres humanos como curiosidades exóticas.

El vídeo documenta la performance de viatge per quatre països realitzat per de Guillermo Gómez-Peña i Coco Fusco, en què s'exhibeixen a si mateixos com Amerindis d'una illa imaginària engabiats. La intenció dels artistes era exercir un comentari satíric sobre el concepte de descobriment i el malentès entre cultures que continuen vives en l'actualitat. Molts dels seus espectadors creien en la ficció, i consideraven als artistes com a veritables "salvatges". Aquestes experiències socials s'entrellacen amb imatges d'arxius etnogràfics i produeixen una dimensió històrica. La parella a la gàbia és una barreja poderosa de ficció còmica i una reflexió commovedora sobre la moral de tractar els éssers humans com curiositats exòtiques.

TERRY BERKOWITZ

BACKSEAT
21' 49'' • 1994

Men treat women as mother, chattel or divine mistress, making us unreal. This behavior can and does result in batter, rape and abuse. Rape is a difficult thing to talk about, women often still feel a great deal of pain when they relate their stories. Why does society make women feel guilty for crimes against them? Why are these crimes so accepted in our society? Through interviews with 25 women, BACKSEAT deals with the resonances that occur as the result of having been raped. The work is not a documentary but, rather, a reflection.

Els homes tracten les dones com a mares, com a mobles o com amants divines i ens fan irreal. Aquest comportament pot provocar i provoca pallisses, violacions i abusos. Es difícil parlar de la violació. Sovint les dones senten un gran dolor en recordar les seves històries. Per què la societat fa que les dones se sentin víctimes culpables? Per què aquests crims són tan acceptats? Partint d'entrevistes amb 25 dones, BACKSEAT reflexiona sobre les ressonàncies que es produeixen com a resultat d'haver estat violades. El treball no és un documental, sinó més aviat una reflexió.

Los hombres tratan a las mujeres bien como madre, como mueble o amante divino, haciéndonos irreal. Este comportamiento puede y da lugar a palizas, violaciones y abusos. Es difícil hablar de la violación. A menudo las mujeres sienten un gran dolor al recordar sus historias. ¿Por qué la sociedad hace que las mujeres se sientan víctimas culpables? ¿Por qué estos crímenes son tan aceptados? A través de entrevistas con 25 mujeres, BACKSEAT reflexiona sobre las resonancias que se producen como resultado de haber sido violadas. El trabajo no es un documental, sino más bien una reflexión.

AMY GREENFIELD

MUSEIC OF THE BODY 10'20'' • 1994

Amy Greenfield turns the art of the nude into video art. The work begun as a tribute to "topless cellist" Charlotte Moorman. Performer Suzanne Gregoire, wrapped only in a gigantic strand of pearls, "plays" Nam June Paik's interactive piano/video installation with her body, then crashes the pearls onto the piano keys. The installation becomes a performance art set of increasingly complex multiple cubist-like views of the corporeal imagery. Pearls and piano, icons of the proper traditional female become erotic and transgressive to open windows on female extremes of emotion through extreme body action.

Amy Greenfield converteix l'art del nu en vídeo art. La peça es genera com un tribut a la "violoncel·lista topless" Charlotte Moorman. L'actriu Suzanne Gregoire Performa coberta només amb un gegantí collaret de perles, interpretant amb el seu cos la instal·lació interactiva de Nam June Paik vídeo/piano. En un moment les perles salten damunt les teclès del piano. La instal·lació es converteix en un complex conjunt d'imatges cubistes de l'imaginari corpori. Perles i piano, icones de la dona adequada tradicional, esdevenen eròtics i transgressors per obrir les finestres de l'emoció extrema femenina mitjançant l'acció extrema del cos.

Amy Greenfield convierte el arte del desnudo en vídeo arte. La pieza se origina como un tributo a la "violonchelista topless" Charlotte Moorman. La actriz Suzanne Gregoire performa cubierta solamente con un gigantesco collar de perlas, interpretando con su cuerpo la instalación interactiva de Nam June Paik video/piano. En un momento las perlas saltan sobre las teclas del piano. La instalación se convierte en un complejo conjunto de imágenes cubistas del imaginario corpóreo. Perlas y piano, iconos de la mujer adecuada tradicional, se vuelven eróticos y transgresores, abriendo las ventanas de la emoción extrema femenina mediante la acción extrema del cuerpo.

JENNY MARKETOU

**DEAR LADY M.
3'59'' • 1995-2009**

The piece shows the robust body of my mother at an advanced age, marked and maimed by various operations. Her personality is defined schematically by the exchange of looks and her attitude standing in front of my camera, out of the bath naked while listening to her favorite sonata. Publicly revealing this portrait of my mother I try to provide a symbolic character to her naked body to question notions of identity, memory, feminism and body art. DEAR LADY M. provides historical and political references of 80's and 90's video art and of the grotesque representations of Goya, what intentionally place the viewer in a state of immediacy and discomfort.

La peça mostra el robust cos de la meua mare a una avançada edat, marcat i mutilat per diverses operacions. La seva personalitat es defineix esquemàticament mitjançant l'intercanvi de mirades i la seva actitud al posar-se dreta davant de la meua càmera, en sortir despullada del bany, mentre escolta la seva sonata preferida. Revelant públicament un retrat de la meua mare tracte d'aportar un caràcter simbòlic al seu cos nu, per qüestionar nocions d'identitat, memòria, feminisme i body-art. DEAR LADY M. brinda referències històriques i polítiques del video-art dels 80's i 90's, així com de les representacions grotesques de Goya, que intencionadament posiciona a l'espectador en una situació d'immediatesa i malestar.

La pieza muestra el robusto cuerpo de mi madre a una avanzada edad, marcado y mutilado por diversas operaciones. Su personalidad se define esquemáticamente mediante el intercambio de miradas y su actitud al colocarse delante de mi cámara, al salir del baño desnuda, mientras escucha su sonata favorita. Revelando públicamente un retrato de mi madre trato de aportar un carácter simbólico a su cuerpo desnudo para cuestionar nociones de identidad, memoria, feminismo y body-art. DEAR LADY M. brinda referencias históricas y políticas del video-arte de los 80's y 90's, así como de las representaciones grotescas de Goya, que intencionadamente posiciona al espectador en una situación de inmediatez y malestar.

ANGIE BONINO

THE WALL
1'30'' • 1996

Angie Bonino has made important artistic work in various disciplines of electronic art. In her critical analysis, artistic and scientific products of high impact often contain a dual load in between profit or benefit and manipulation. In **THE WALL**, a woman trapped within a small space is desperately trying to get out of her confinement. It is a metaphor for the struggle of women as part of a social structure that still demarcates differences.

Angie Bonino ha fet una important tasca artística en les diferents disciplines d'art electrònic. En la seva anàlisi crítica, els productes de creació artística i científica d'impacte sovint contenen una càrrega dual, que oscil·la entre els beneficis o utilitats i la manipulació. A **THE WALL**, una dona atrapada en un mínim espai, intenta desesperadament sortir del seu tancament, metàfora de la lluita de la dona com a part d'una estructura social que encara demarcació diferències.

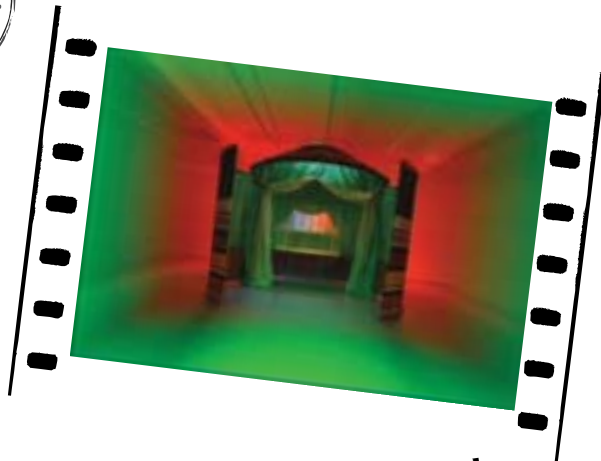
Angie Bonino ha hecho una importante labor artística en las diferentes disciplinas de arte electrónico. En su análisis crítico, los productos de creación artística y científica de impacto a menudo contienen una carga dual, que oscila entre los beneficios o utilidades y la manipulación. En **THE WALL**, una mujer atrapada en un mínimo espacio, intenta desesperadamente salir de su encierro. Metáfora de la lucha de la mujer como parte de una estructura social que aún demarca diferencias.

MARIA FERNANDA CARDOSO

FLEA CIRCUS
8'00'' • 1996

Maria Fernanda Cardoso is internationally known for her unconventional use of materials and the use of animals as a source of inspiration. In **FLEA CIRCUS**, Cardoso sharpens her wit and shows us her skills as a flea-tamer, creating a circus of fantasy and magic in miniature. Tricks elaborated thanks to the talents of a group of fleas and the intention of their tamer.

Maria Fernanda Cardoso és coneguda internacionalment pel seu ús no convencional dels materials i l'ocupació d'animals com a font d'inspiració. A **FLEA CIRCUS**, Cardoso aïna el seu enginy i ens mostra les seves dots com domadora de puces, creant un espectacle de circ d'il·lusió i fantasia en miniatura. Trucs elaborats gràcies al talent d'un grup de puces i la intenció de la seva domadora.

Maria Fernanda Cardoso es conocida internacionalmente por su uso no convencional de los materiales y el empleo de animales como fuente de inspiración. En **FLEA CIRCUS**, Cardoso aïna su ingenio y nos exhibe sus dotes como domadora de pulgas, creando un espectáculo circense de ilusión y fantasía en miniatura. Trucos elaborados gracias al talento de un grupo de pulgas y la intención de su domadora.

MARIKO MORI

MIKO NO INORI
14'50'' • 1996

Having worked as a model, Mariko Mori takes control of her image becoming exotic alien creatures within everyday life scenes. In NO MIKO INORI the artist becomes a cyber fairy with a glass sphere at the central station in Tokyo. People who pass by her seem very busy. Because it is a heavenly creature, time and space are out of this world.

Havent treballat com a model, Mariko Mori pren control de la seva imatge convertint-se en exòtiques criatures alienígenes en escenes de la vida diària. En Miko NO INORI l'artista es transforma en una fada cibernètica amb una bola de vidre, a l'estació central de Tòquio. La gent que passa al seu voltant sembla molt ocupada. Com és una criatura celestial, el seu temps i el seu espai estan fora d'aquest món.

Habiendo trabajado como modelo, Mariko Mori toma control de su imagen convirtiéndose en exóticas criaturas alienígenas en escenas de la vida diaria. En MIKO NO INORI la artista se transforma en un hada cibernética con una esfera de cristal en la estación central de Tokio. La gente que pasa a su alrededor parece muy ocupada. Como es una criatura celestial, su tiempo y su espacio están fuera de este mundo.

MARTHA ROSLER

CHILE ON THE ROAD TO NAFTA 10' 00'' • 1997

Rosler creates a sort of whirlwind music-video burlesque, featuring icons and reminders of the conjunction in Chile of U.S. corporate presence, popular music strains, and victims of political terror. In the global economy, Chile, at the southernmost end of South America, has been hailed as a miracle of economic development, but given their recent history of political repression, this news cause skepticism. The video's drive-by style suggests the thematic backdrop of tourism and internationalizing elites versus the indigenous poor. For news caused a degree of skepticism. The line of the video suggests tourism as a background theme and the internationalization of the elite against the poor Indians. For those whose historical memory takes practice, a short epilogue detailing the 1973 coup and its aftermath.

Rosler crea una mena de remolí de música i vídeo burlesc, oferint icones i recordatoris de la presència corporativa dels EUA a Xile, amb els corrents de música popular i les víctimes del terror polític. En l'economia globalitzada, Xile ha estat proclamat com un miracle del desenvolupament econòmic, però en vista de la seva història recent de repressió política, la notícia provoca un cert grau d'escepticisme. La línia del vídeo suggereix com a fons temàtic el turisme i la internacionalització de les elits enfront dels pobres indígenes. Per a aquells que necessiten refrescar la memòria històrica, un breu epíleg detalla el cop de 1973 i les seves seqüeles.

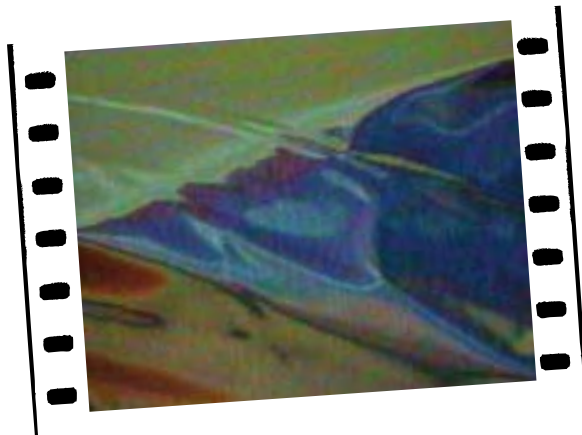
Rosler crea una especie de torbellino de música y vídeo burlesco, ofreciendo iconos y recordatorios de la presencia corporativa de USA en Chile, las corrientes de música popular, y las víctimas del terror político. En la economía globalizada, Chile ha sido aclamado como milagro del desarrollo económico, pero en vista de su historia reciente de represión política, la noticia provoca un cierto grado de escepticismo. La línea del video sugiere como fondo temático el turismo y la internacionalización de las élites frente a los pobres indígenas. Para aquellos cuya memoria histórica necesita práctica, un breve epílogo detalla el golpe de 1973 y sus secuelas.

ANA DE ALVEAR

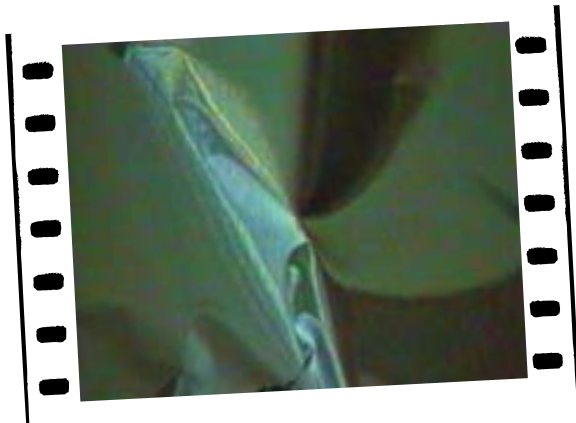

**MOOD LANDSCAPES
RELOADED
3'00'' • 1998**

The variations are many, so many ... in everyday life they are endless. Everything is a hoax, but I want to talk about feelings, senses, of which only I understand and others have to reason. Mental aesthetics, balance carried to the extreme, measures of time that form a pattern not known. I speak from outside to inside, from what I see to what I perceive, from what I have been given to what I have understood. Mood landscapes.

Les variacions són tantes, tantes...en allò quotidià, que són infinites. Tot és un engany, però vull parlar de sensacions, de sentits, del que només jo entenc i els altres han de raonar. Estètica mental, equilibris portats a l'extrem, mesures de temps que configuren un esquema de desconec. Parlo de fora a dins, del que veig al que percebo, del que m'ha estat donat al que jo he entès. Paisatges d'estats d'ànim.

Las variaciones son tantas, son tantas ... en lo cotidiano, que son infinitas. Todo es un engaño, pero quiero hablar de sensaciones, de sentidos, de lo que sólo yo entiendo y los demás tienen que razonar. Estética mental, equilibrios llevados al extremo, medidas de tiempo que configuran un esquema que desconozco. Hablo de fuera a dentro, de lo que veo a lo que percibo, de lo que me ha sido dado a lo que yo he entendido. Paisajes del estado de ánimo.

BETH MOYSÉS

DAY BY DAY
6' 52'' • 1998 -1999

Since the 90s, wedding dresses have become the raw material of a body of works that disclose different meanings of the feminine universe. In this video, the artist is seated, dressed as a bride with a bouquet of roses in her hands. Slowly she plucks the petals from the roses, so they fall like white tears over her wedding dress. Beth Moysés speaks individually, giving voice to every woman, bringing together hundreds of women who tune into a political attitude for emotional demand and fight against domestic violence.

Des dels anys 90, els vestits de núvia s'han convertit en la matèria primera d'un cos de treballs que divulguen diferents significats de l'univers femení. En aquest vídeo, l'artista aquesta asseguda, vestida de núvia, amb un ram de roses a les mans. A poc a poc arrenca els pètals de les roses, de manera que cauen com llàgrimes blanques sobre el vestit de núvia. Beth Moysés parla de forma individual, per donar veu a cadascuna de les dones del col·lectiu, reunint a centenars de dones que sintonitzen en una actitud política la demanda emocional i lluiten contra la violència domèstica.

Desde los años 90, los vestidos de novia se han convertido en la materia prima de un cuerpo de trabajos que divulgan diferentes significados del universo femenino. En este vídeo, la artista esta sentada, vestida de novia, con un ramo de rosas en las manos. Poco a poco arranca los pétalos de las rosas, por lo que caen como lágrimas blancas sobre el vestido de novia. Beth Moysés habla de forma individual, para dar voz a cada una de las mujeres del colectivo, reuniendo a cientos de mujeres que sintonizan en una actitud política la demanda emocional y luchan contra la violencia doméstica.

DORA GARCÍA

HEARTBEAT
5'24'' • 1999

Dora García's work clearly stresses on the communication between artist and audience, interested in transmitting uniquely coded messages. In her video HEARTBEAT we can view a series of faceless and anonymous torsos, to which a stethoscope is applied, allowing an amplification of the heartbeats. The work displays a multitude of meanings, allowing us to reflect on automatic levels of perception of our body, such as those generated by sleep or breathing.

Dora García obres es destaca clarament la comunicació entre artista i públic, interessada en transmetre missatges codificats singularment. Al vídeo HEARTBEAT hi veiem un seguit de torsos sense rostre, anònims, als quals se'ls aplica un estetoscopi que permet amplificar els batecs del seu cor. L'obra ofereix una infinitat de significats, permetent reflexionar sobre els nivells automàtics de percepció del nostre cos, com ara els generats pel son o la respiració.

Dora García obras se destaca claramente la comunicación entre artista y público, interesada en transmitir mensajes singularmente codificados. En el video HEARTBEAT vemos una serie de torsos sin rostro, anónimos, a los que se aplica un estetoscopio que permite amplificar los latidos de su corazón. La obra despliega un sinnúmero de significados, permitiéndonos reflexionar sobre los niveles automáticos de percepción de nuestro cuerpo, como los generados por el sueño o la respiración.

SIGALIT LANDAU

THREE MAN HULA 1'36'' • 1999

Three men trying to act as one, cooperation, corporation, a corps made of three heads, trapped in speed, in a centrifugal event, a dance inside an algorithm, a closed world, centralized but shifting, a center with dy-namic gravities. A playful, sensual, quasi-achivable attempt, i built a large three meter diameter hula-hoop and shot the video with three actors from cambridge, who knew each other since childhood.

Trets homes miren d'actuar com una sola persona. La cooperació, la corporació, un cos amb tres caps atrapat en la velocitat, en un moviment centrífug, una dansa dins d'un algoritme, un món tancat i centralitzat però canviant, un centre de gravetat dinàmica. Una obra juganera, sensual, un intent quasi aconseguit. Vaig construir un gran hula-hoop de tres metres de diàmetre i vaig filmar el vídeo amb tres actors de Cambridge que es coneixien des de la infantesa.

Tres hombres tratan de actuar como una sola persona. La cooperación, la corporación, un cuerpo con tres cabezas atrapado en la velocidad, en un movimiento centrífugo, una danza dentro de un algoritmo, un mundo cerrado y centralizado pero cambiante, un centro de gravedad dinámica. Una obra juguetona, sensual, un intento casi conseguido. Construí un gran hula-hoop de tres metros de diámetro y filmé el video con tres actores de Cambridge, que se conocían desde la infancia.

MARIANA VASSILEVA

**DEFINITION
2'10'' • 2006**

The video is immersed in existential yearning for the expanses of time and space. Out of the white landscape of snow comes a pair of bustling feet. The term **DEFINITION** appears, written in golden fluid in the snow. During this scene one can hear the sound of a cigarette-lighter striking and the ringing of a mobile telephone, with which the protagonist attempts in vain to reach someone... Throughout the video one can see a beautiful bank of trees, which divide the image horizontally into earth and sky, into here and there, then and now, into the experienced and not yet experienced, perceived space, situation, state of being. Despite this pastoral idyl one still perceives the urban nature of every video sequence - the pathological restlessness.

El vídeo està immers en anhel existencial de les extensions temps i espai. D'un blanc paisatge nevad surt un parell de peus bulliciosos. El terme **DEFINITION** apareix, escrit amb líquid daurat sobre la neu. Durant aquesta escena es pot escoltar el so d'un encenedor i d'un telèfon mòbil, mitjançant el qual, el protagonista intenta en va localitzar a algú ... El vídeo captura un bonic banc d'arbres que divideixen horitzontalment la imatge en la terra i el cel, l'aquí i l'allà, el llavors i l'ara, l'experiència i el no experimentat, la percepció de l'espai, situació i estat de l'ésser. Fins i tot en aquest idil pastoral es percep encara la inquietud patològica del caràcter urbà.

El vídeo está inmerso en anhelo existencial de las extensiones tiempo y espacio. De un blanco paisaje nevado sale un par de pies bulliciosos. El término **DEFINITION** aparece, escrito con líquido dorado sobre la nieve. Durante esta escena se puede escuchar el sonido de un mechero y de un teléfono móvil, mediante el cual, el protagonista intenta en vano localizar a alguien... El vídeo captura un hermoso banco de árboles que dividen horizontalmente la imagen en la tierra y el cielo, el aquí y el allá, el entonces y el ahora, la experiencia y lo no experimentado, la percepción del espacio, situación y estado del ser. Incluso en este idilio pastoral se percibe aún la inquietud patológica del carácter urbano.

The original sound of the sea waves at the shore has been carefully replaced by the sound of breathing. Breathing is not only a manifestation of life, but also a potential way to reach higher states of being, as recognized by various cultures, including the Indian and Asian. This video intends to represent that state, once achieved, in which the level of connection with nature is such that you become the sea. Then, with each breath the waves move. A reminder that magic is inside us; that the world outside is also inside.

El so original de les ones ran de mar, ha estat curosament substituït pel so de la respiració. La respiració és no només una manifestació de vida, sinó també una via potencial per arribar a estats superiors de l'ésser, reconeguda per diverses cultures com la hindú i l'asiàtica. Aquest vídeo tracta de representar aquest estat, un cop assolit, en el qual el nivell de compenetració amb la natura és tal que s'esdevé mar. Un recordatori de que la màgia és dins nostre; que el món que és a fora, també és a dins.

El sonido original de las olas del mar a la orilla, ha sido cuidadosamente sustituido por el sonido de la respiración. La respiración es no solo una manifestación de vida, sino también una potencial vía para llegar a estados superiores del ser, como reconocen varias culturas, incluidas la hindú y la asiática. Este video trata de representar ese estado, una vez alcanzado, en el que el nivel de compenetración con la naturaleza es tal, que se ha llegado a devenir en mar. Así, con cada respiro se mueven las olas del mar. Un recordatorio de que la magia está dentro de nosotros; de que el mundo que está afuera, también está adentro.

ROSALÍN SUERO CASTILLO

DRAG LINE
1'26'' • 2006

At the beginning of the video **DRAG LINE**, a winding rope on a whilee slowly appears. A pedal generates the movement of a chair. The chair is dragged by the constant pedaling of a woman. Finally comes the chair to the pedal and the woman achieves her goal: to sit. Around the space, like an echo, the sound produced by the different movements enhances the physical effort. Everything seems to be absurd, but it is calculated. We present a mocking image of reality, a low-status job, subordinate position where the cleverness comes in response to this situation.

Quan comença el vídeo **DRAG LINE** apareix una corda que es va entortolligant lentament a una roda. Un pedal genera el moviment d'una cadira. La cadira és arrossegada pel pedaleig constant d'una dona. Al final la cadira arriba al pedal i la dona aconsegueix el seu objectiu: seure. Al voltant de l'espai, com un eco, els so es produeix pels diferents moviments que intensifiquen l'esforç físic. Tot sembla absurd. Però no tanmateix, és calculat. Se'ns presenta una imatge burleta de la realitat, una tasca de poc prestigi, una posició subordinada on sorgeix l'astúcia com a reacció davant d'aquesta situació.

Al comenzar el video **DRAG LINE** aparece una cuerda enrollándose lentamente en una rueda. Un pedal genera el movimiento de una silla. La silla es arrastrada por el pedaleo constante de una mujer. Al final llega la silla al pedal y la mujer logra su objetivo: sentarse. Alrededor del espacio, como un eco, el sonido se produce por los diferentes movimientos que intensifican el esfuerzo físico. Todo parece ser absurdo, sin embargo es calculado. Se presenta una imagen burlona de la realidad, una tarea de poco prestigio, una posición subordinada en donde surge la astucia como reacción ante esta situación.

POST OP

IMPLANTS
5'00'' • 2006

This video analyzes gender identity as a whole series of biopolitical technologies. These complex structures can be instruments of standardization to serve the power, regulating relations between bodies, machines, applications and users, or become real weapons in the hands of terrorists of genre. Every repressive technology is capable of being re-quoted and re-appropriated in different uses and contexts, giving rise to other forms of leisure identity construction.

En aquest vídeo analitzem la identitat de gènere com el conjunt d'una sèrie de tecnologies biopolítiques. Aquestes complexes estructures poden ser instruments de normalització al servei del poder, que regula les relacions entre els cossos, les màquines, els usos i els usuaris, o convertir-se en veritables armes en mans de terroristes del gènere. Tota tecnologia repressiva és susceptible de ser re-citada i re-apropiada en diferents usos i contextos i provoca altres tècniques de construcció d'identitats plaents.

En este vídeo se analiza la identidad de género como el conjunto de una serie de tecnologías biopolíticas. Estas complejas estructuras pueden ser instrumentos de normalización al servicio del poder, regulando las relaciones entre los cuerpos, las máquinas, los usos y los usuarios, o convertirse en verdaderas armas en manos de terroristas del género. Toda tecnología represiva es susceptible de ser re-citada y re-apropiada en diferentes usos y contextos, dando lugar a otras técnicas de construcción de identidades placenteras.

JIN LEE-KYUNG

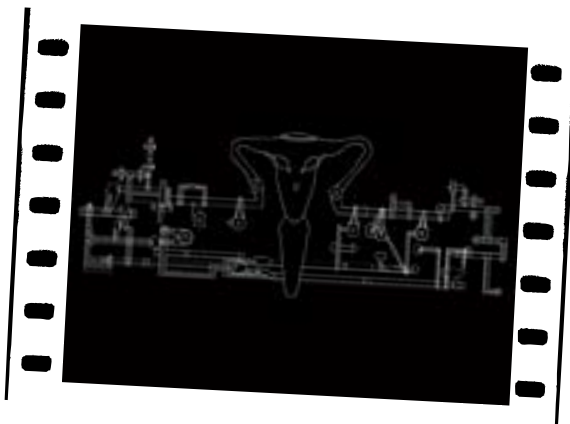
TOTAL MUSIC I & II
4'46'' • 2006

At first, I considered the human body as an orchestra, with each part of the body being a different musical instrument. I wanted, above all, to express the harmony that is necessary to the body's performance. Images are edited in relation to the music that is used for the video's narrative weave.

Al començament vaig considerar el cos com si fos una orquestra, essent-ne cada part un instrument musical diferent. Volia, per damunt de tot, expressar l'harmonia necessària per al funcionament del cos. Les imatges són editades d'acord amb la música que s'utilitza en l'ona narrativa del vídeo.

En un principio consideré el cuerpo como una orquesta, siendo cada parte del cuerpo un instrumento musical diferente. Quería, por encima de todo, expresar la armonía necesaria para el funcionamiento del cuerpo. Las imágenes son editadas de acuerdo a la música que se utiliza en la onda narrativa del vídeo.

EBBA ROHWEDER

INTERVENTION I
2'26'' • 2006

One day I lost consciousness in the street and woke up in an ambulance taking me to a hospital. Then they did different tests without finding anything relevant. Two weeks later the symptoms returned and because of fear and insecurity I locked myself in at home for a few weeks. They repeated the tests analyzing the brain and heart. Once again, they could not find anything organic.

Un dia vaig perdre la consciència al carrer i em vaig despertar en una ambulància que em va dur a un hospital. Allà em van fer diferents proves i no em van trobar res que fos rellevant. Dues setmanes més tard em varen tornar els símptomes i per por i inseguretat em vaig tancar algunes setmanes a casa. Em van tornar a fer les proves i estudis del cervell i del cor. Aquesta vegada tampoc m'hi van trobar res d'orgànic.

Un día perdí la conciencia en plena calle y me desperté en una ambulancia que me llevo a un hospital. Allí me hicieron diferentes pruebas sin que finalmente encontraran nada relevante. Dos semanas después regresaron los síntomas y por miedo e inseguridad me encerré algunas semanas en casa. Me repitieron las pruebas haciéndome estudios del cerebro y del corazón. Esta vez tampoco encontraron nada orgánico.

FRANCESCA LLOPIS

THE VIRTUE OF
GIVING ME COMFORT
5'00'' • 2007

Francesca Llopis pictorial journey starts with architecture as a representation of urban culture, close to neo-expressionism of the '80s. Llopis has a special interest in involving the viewer with their positioning in front of the imaginary landscape, trapping them in a spider's web, from a poetic perspective. The video evokes the passage of time through the "injured marble" caused by "the wait." Superposition of solitary states related with the crowd.

El recorregut pictòric de Francesca Llopis s'inicia amb l'arquitectura com a representació de la cultura urbana, propera al neo-expressionisme dels anys 80. Llopis té un especial interès en implicar a l'espectador amb el seu posicionament davant del imaginari del paisatge, que l'atrapa en una tellerina, des d'una perspectiva poètica.. El vídeo evoca el pas del temps a través de "la ferida al marbre" provocada per "l'espera". Sobreposició d'estats solitaris que tenen a veure amb la multitud.

El recorrido pictórico de Francesca Llopis se inicia con la arquitectura como representación de la cultura urbana, cercana al neo-expresionismo de los 80s. Llopis tiene un especial interés en implicar al espectador con su posicionamiento delante de imaginario del paisaje, que lo atrapa en una tela de araña, desde una perspectiva poética. El video evoca el paso del tiempo a través de "la herida en el marmol" provocada por "la espera". Sobreposición de estados solitarios que tienen que ver con la multitud.

REGINA JOSÉ GALINDO

**CONFESION
2'22'' • 2007**

Galindo is first and foremost a performance artist who uses her own body to enact and denounce the themes which dominate her artistic discourse. Her work creates social and cultural memory by constructing fleeting moments of searing hyperreality where the audience is no longer a passive observer, finds itself transformed into a witness... or an accomplice.

Galindo és, en primer lloc, una artista de performance que utilitza el seu propi cos per actuar i denunciar els temes que dominen el seu discurs artístic. El seu treball crea memòria cultural i social en construir moments fugagós d'una hiper realitat abrasadora on l'audiència deixa de ser observadora passiva i passa a ser testimoni... o còmplice.

Galindo es en primer lugar una artista de performace que utiliza su propio cuerpo para actuar y denunciar los temas que dominan su discurso artístico. Su trabajo crea memoria cultural y social al construir momentos fugaces de abrasadora hiper-realidad donde la audiencia deja de ser observadora pasiva, pasando a ser testigo... o cómplice.

HEIDE HATRY

EXPECTATIONS
2'47'' • 2007

In the video diptych **EXPECTATION** Hatry enacts two very different, even extremely different, responses to the fulfillment of the principal biological function of the female body, birth. Finally unconstrained by social roles and expectations, female artists are free to create without regard for convention, whether cultural or biological, including reproduction and nurture. The work embodies the desire to break with entrenched gender roles and to leave a mark in the minds, or viscera, of its viewers.

Al vídeo díptic **EXPECTATIONS** Hatry actua de dues maneres extremadament diferents, com a resposta a la realització de la funció biològica específica del cos femení, el part. Alliberades finalment dels rols socials i les expectatives, les dones artistes són lliures de crear sense conviccions, tant culturals com biològiques, incloent-hi la reproducció i la criança. El treball encarna el desig de trencar amb els rols de gènere establerts i deixar empremta a les ments o les vísceres dels espectadors.

En el vídeo díptico **EXPECTATIONS** Hatry actua de dos formas extremadamente diferentes, en respuesta a la realización de la función biológica específica del cuerpo femenino, el parto. Liberadas finalmente de los roles sociales y expectativas, las mujeres artistas son libres de crear sin convicciones, tanto culturales como biológicas, incluyendo reproducción y cria. El trabajo encarna el deseo de romper con añanzados roles de género y dejar huella en las mentes, o visceras, de los espectadores.

LIDIA BENAVIDES

GALACTÓFORO
4'47'' • 2007

GALACTÓFORO reveals the brighter side, ease and charm of breastfeeding, evoked in the forms and movements of the threads of a jellyfish, established as aquatic correlate of the lactiferous ducts. These channels are responsible for carrying milk from the mammary gland to the outside. With this visual metaphor through a different image relationships with feelings and emotions of the psychological process are produced. Frames become transparent and blend smoothly in the rapture of total white.

GALACTÓFORO revela el cantó més lluminós, relaxant i plaent de l'alletament, evocat en les formes i moviments dels fils d'una medusa, establerta com a correlat aquàtic dels conductes galactòfors. Aquests conductes són els encarregats de dur la llet materna des de la glàndula mamària a l'exterior. Amb aquesta metàfora visual a través d'una imatge diferent a la real es produeixen connexions amb les sensacions i emocions del procés psicològic. Els fotogrames es transparenten i es fonen harmònicament en l'èxtasi del blanc total.

GALACTÓFORO revela el lado más luminoso, relajante y placentero de la lactancia, evocado en las formas y movimientos de los hilos de una medusa, establecida como correlato acuático de los conductos galactóforos. Tales conductos son los encargados de llevar la leche materna desde la glándula mamaria al exterior. Con esta metáfora visual a través de una imagen distinta a la real se producen conexiones con sensaciones y emociones del proceso psicológico. Los fotogramas se transparentan y se funden armónicamente en el éxtasis del blanco total.

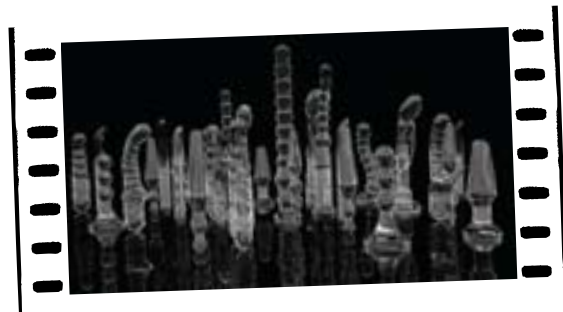

HYE RIM LEE

CRYSTAL CITY SPUN 3'15'' • 2007

CRYSTAL CITY SPUN is a spectacle of sexually charged stimuli, which opens with a cityscape of spinning dildo towers. Out of the landscape emerges Dragon YONG a vehicle for fantasy exploration by, TOKI, a highly stylized curvaceous, warrior-cum-vixen who draws upon the Japanese tradition of Manga, Korean animamix and Western ideals of sexuality and beauty. CRYSTAL CITY is a fantasyland where dream and reality mix.

CRYSTAL CITY SPUN és un espectacle carregat d'estímul sexuals, que comença amb el paisatge d'una ciutat amb edificis vibradors. Fora del paisatge sorgeix el drac YONG, un vehicle d'exploració de la fantasia per a TOKI, un estilitzat i curvilini guerrer-cum-vixen inspirat en la tradició Japonesa del Manga, l'Animamix Coreà i les idees occidentals de sexualitat i bellesa. CRYSTAL CITY és una terra de fantasia on es barregen el somni i la realitat.

CRYSTAL CITY SPUN es un espectáculo cargado de estímulos sexuales, que abren con el paisaje de una ciudad con edificios vibradores. Fuera del paisaje surge el Dragón YONG, un vehículo de exploración de la fantasía para TOKI, un estilizado y curvilíneo guerrero-cum-vixen que se inspira en la tradición Japonesa del Manga, el Animamix Coreano y las ideas occidentales de sexualidad y belleza. CRYSTAL CITY es una tierra de fantasía donde se mezcla sueño y realidad.

MACU MORÁN

WHEN WILD INSTINCTS REVIVE, PREDATOR SHARPENS THE KNIFE 4'00'' • 2007

The predator grows naturally in the thought of women as mental and emotional projection subjugating their libertine and inexhaustible creative mind. The more fantasy she feeds, the more robust the predator becomes, in a progressive reciprocal relationship. This archetype is the product of unconscious beliefs, implicit in most societies since the beginning of humanity. What part of female domestication emanates from her own unconscious? What brings this mental paradigm? How to face a ghost powered by humanity for centuries?

El depredador brota espontàniament al pensament de la dona com a projecció mental i emocional sotmetent la seva llibertina i inextingible ment creadora. Com més fantasia alimenta, més robust es torna el depredador, en una relació de progressiva reciprocitat. Aquest arquetip és producte de conviccions inconscients, implícites a la majoria de les societats des del començament de la humanitat. Quina part de la domesticació femenina emana del propi inconscient? Què comporta aquest paradigma mental? Com enfrontar-se a un fantasma alimentat per la humanitat durant segles?

El depredador brota espontáneamente en el pensamiento de la mujer como proyección mental y emocional sometiendo su libertina e inextinguible mente creadora. Cuanta más fantasía alimenta, más robusto se vuelve el depredador, en una relación de progresiva reciprocidad. Este arquetipo es producto de convicciones inconscientes, implícitas en la mayoría de las sociedades desde los comienzos de la humanidad. ¿Qué parte de la domesticación femenina emana del propio inconsciente? ¿A qué conlleva este paradigma mental? ¿Cómo enfrentarse a un fantasma alimentado por la humanidad durante siglos?.

ROXANNE BILLAMBOZ

HOW TO DISAPPEAR BRIGHTLY

4'25'' • 2007

HOW TO DISAPPEAR BRIGHTLY is a piece taken from the Remixes-Tapes, a series of six short videos exploring the questions of movement, degradation, light and color visual impact, corporal representation and mobility on screen, in their shift from cinema to video through the use of found-footage. How to disappear brightly is a video work exploring with digital means the territory and time of cinema, a proposition in movement questioning the possibility of immobility, an attempt to freeze the lovers on the screen in their last dance.

HOW TO DISAPPEAR BRIGHTLY és una peça treta de Remixes-Tapes, una sèrie de sis vídeos que exploren qüestions de moviment, degradació, llum, impacte visual del color, representació corporal i mobilitat a la pantalla, saltant del cinema al vídeo mitjançant la utilització de metratge trobat. La peça explora mitjans digitals en el terreny del temps del cinema, una proposta en moviment que qüestiona la possibilitat d'immobilitat, en un intent de congelar els amants de la pantalla en el seu darrer ball.

HOW TO DISAPPEAR BRIGHTLY es una pieza sacada de Remixes-Tapes, una serie de seis videos que exploran cuestiones de movimiento, degradación, luz, impacto visual del color, representación corporal y movilidad en pantalla, saltando del cine al video mediante la utilización de metraje encontrado. La pieza explora medios digitales en el terreno del tiempo del cine, una propuesta en movimiento que cuestiona la posibilidad de inmovilidad, en un intento de congelar los amantes de la pantalla en su último baile.

PAULA ANTA

RISOLETTTO
4'30'' • 2007

In RISOLETTTO, like in all my videos, the idea starts from the sound. The images have been arranged one by one, as each note of the most famous opera of Verdi's Rigoletto. Using digital editing I could contextualize the performers, Rafael Lamata y Jaime Vallaure, in a show loaded with meanings, manipulated to the point of creating tension with their dynamics, their breaks and silences, as we would find in any classical music concert.

A Risoletto, com a tots els meus vídeos, la idea parteix del so. Les imatges s'han estructurat d'una en una, segons cada nota de les parts més conegudes de la cèlebre òpera de Verdi, Rigoletto. A través de l'edició, he pogut contextualitzar els representants de la performance, Rafael Lamata y Jaime Vallaure, dins d'un espectacle operístic ple de significacions, manipulat fins el punt de crear una tensió amb les seves dinàmiques, els seus descansos i els seus silencis, com el que trobaríem a qualsevol concert de música clàssica.

En RISOLETTTO, como en todos mis videos, la idea parte del sonido. Las imágenes se han estructurado una a una, según cada nota de las partes más conocidas de la célebre ópera de Rigoletto de Verdi. Mediante la edición digital he podido contextualizar a los representantes de la performance, Rafael Lamata y Jaime Vallaure, dentro de un espectáculo operístico cargado de significaciones, manipulado hasta el punto de crear una tensión con sus dinámicas, sus descansos y sus silencios, como nos encontraríamos en cualquier concierto de música clásica.

PATRICIA BUENO

YOURS IS THE KINGDOM
5'00'' • 2007

Three women, sisters allegedly, belonging to a former oligarchy of Lima, wear three Andean semi-transparent masks on their faces. They manipulate three mannequins, which act as alter ego of each of them. The sisters are dressed in mourning, and wear three worn fur coats and moth-eaten. They meet for dinner. A sort of "Last Supper" after a painful event.

Tres dones, suposadament germanes, pertanyents a l'oligarquia d'una altre temps de Lima, duen als seus rostres tres màscares andines semitransparents. Manipulen tres maniquins, que funcionen com els alter ego de cadascuna d'elles. Les germanes van vestides de dol i porten tres sacs de pell desgastats i arnats. Es reuneixen per sopar. Una mena de "Sant Sopar" després d'un esdeveniment dolorós.

Tres mujeres, supuestamente hermanas, pertenecientes a una otrora oligarquía limeña, llevan en sus rostros tres máscaras andinas semitransparentes. Ellas manipularán tres maniquís, que funcionan como alterego de cada una de ellas. Las hermanas están vestidas de luto, y tienen puestos tres sacos de piel desgastados y apolillados. Ellas se reúnen a cenar. Una suerte de "Ultima Cena" después de un acontecimiento doloroso.

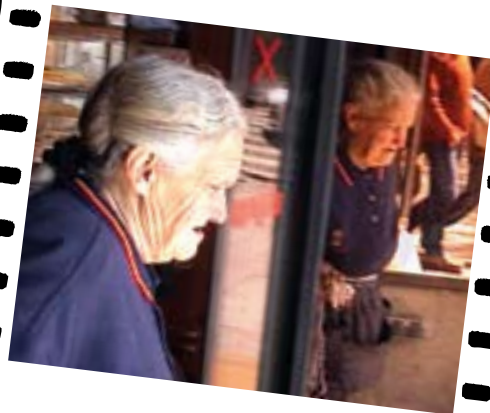

ANNA GIMEIN

MARÍA
4'08'' • 2007

Her name was MARÍA. Years ago, she was dragging junk in the neighborhood. Later, when wholesale businesses invaded the area, she adapted to the new "junk" - jewelry that stores no longer wanted - gather by day, selling nights and weekends in bars and terraces. She worked every day. I stopped seeing her long ago. What I have left of her are three or four necklaces and a few images, poor not only in quality but in their inability to show the dignity she did not sell.

Es deia MARÍA. Fa anys la veia pel barri arrossegant ferralla. Més endavant, quant els negocis a l'engròs van envair la zona, es va adaptar a la nova "ferralla" -bijuteria que les botigues ja no volien- recol·lectant de dia, venent de nit i els caps de setmana als bars i les terrasses. Treballava tots els dies. Fa molt que la vaig deixar de veure. El que em queda: 3 o 4 collarets i unes imatges, pobres no només pel que fa a la qualitat sinó en la seva incapacitat per mostrar una dignitat que no venia.

Se llamaba MARÍA. Hace años, la veía por el barrio arrastrando chatarra. Más adelante, cuando negocios de por mayor invadieron la zona, se adaptó a la nueva "chatarra" - bisutería que las tiendas ya no querían - recolectando de día, vendiendo de noche y fines de semana en los bares y terrazas. Trabajaba todos los días. Dejé de verla hace mucho. Lo que me queda: 3 o 4 collares y unas imágenes, pobres no sólo en calidad sino en su incapacidad de mostrar una dignidad que no vendía.

GLORIA ARTEAGA

RECYCLING CITY 5'00'' • 2008

The periods of political and social violence that hit Peru in the decades of the 80s and 90s led to profound instability: values, identity and culture were collapsed in a crisis that uprooted many. In the video RECYCLING CITY Rimac River serves as a metaphor to recreate a series of images based on Victoria Guerrero poem. Drawings take place revealing the familiar and social memory of the city of Lima, which encloses hostilities, joys and longings.

Els períodes de violència política i social que van sacsejar Perú les dècades dels anys 80 i 90 desembocaren en una profunda inestabilitat: els valors, la identitat i la nostra cultura es van veure col·lapsades en una crisi que va suposar per a molta gent el desarrelament. Al vídeo RECYCLING CITY, el riu Rimac serveix de metàfora per recrear una sèrie d'imatges basades en el poema de Victoria Guerrero. Els dibuixos se succeeixen descobrint la memòria familiar i social de la ciutat de Lima en els darrers anys, la qual inclou hostilitats, alegries i enyorances.

Los periodos de violencia politica y social que remecieron el Perú en las decadas de 80s y 90s desembocaron en una profunda inestabilidad: los valores, la identidad y nuestra cultura se vieron colapsadas en una crisis que significó el desarraigo para muchos. En el video RECYCLING CITY el río Rimac sirve como metáfora para recrear una serie de imágenes basadas en el poema de Victoria Guerrero. Los dibujos se suceden develando la memoria familiar y social de la ciudad de Lima, la cual alberga hostilidades, alegrías y añoranzas.

CARMEN ESPLÁ

RAIN
3'00'' • 2007

RAIN is a project of video art, dance and new technologies, which are combined to rise to a new artistic expression. Born to express what makes me the rain: caresses, gray, cool, melancholy, reflection, and reminiscence of a person. I use RAIN to express feelings that remind me of what I feel when rain soaks me.

RAIN és un projecte artístic de vídeo art, on la dansa i les noves tecnologies s'uneixen i donen lloc a una nova expressió artística. Neix per expressar allò que em deixa la pluja: carícies, el color gris, frescor, melancolia, reflexió, reminiscència d'una persona. Utilitzo RAIN per expressar sensacions que em recorden el que sento quan la pluja m'amara.

RAIN es un proyecto artístico de videoarte, donde danza y nuevas tecnologías se aúnan dando lugar a una nueva expresión artística. Nace para expresar aquello que me deja la lluvia: caricias, el color gris, frescor, melancolía, reflexión, reminiscencia de una persona. Utilizo RAIN para expresar sensaciones que me recuerdan a lo que siento cuando la lluvia me empapa.

ESTER ACHAERANDIO

ENTRE-VISTA
5'00'' • 2007

This work is an ironic reflection on the visual control and manipulation processes that occur every day in the job search, especially on young and inexperienced people. They forget the boundaries of privacy, which is completely unprotected, subject to the necessity and the harsh look of fierce labor market. However, most of the time, we are forced to make this type of concessions to the system because not doing it would ban us from 'society'. Humiliation and discrimination within a politically correct context.

Aquesta obra és una reflexió visual que ironitza sobre els processos de control i manipulació que es donen quotidianament en la recerca de feina, sobretot sobre gent jove i sense experiència. Allà s'obliden les fronteres de la intimitat, que queda totalment desprotegida, sotmesa a la necessitat i a la dura mirada del voraç mercat laboral. Malgrat tot, la majoria de vegades ens veiem obligats a accedir a aquesta mena de concessions sistemàtiques, perquè no fer-ho ens impossibilitaria estar dins "la societat". Humiliació i discriminació en el marc d'allò políticament correcte.

Esta obra es una reflexión visual que ironiza sobre los procesos de control y manipulación que se dan cotidianamente en la búsqueda de empleo, sobre todo sobre gente joven y sin experiencia. Allí se olvidan las fronteras de la intimidad, que queda totalmente desprotegida, sometida a la necesidad y a la dura mirada del voraz mercado laboral. Sin embargo, la mayoría de las veces nos vemos obligados a acceder a este tipo de concesiones sistemáticas, porque el no hacerlo nos imposibilitaría estar dentro de 'la sociedad'. Humillación y discriminación, en el marco de lo políticamente correcto.

HEROÍNAS DE LA CULTURA

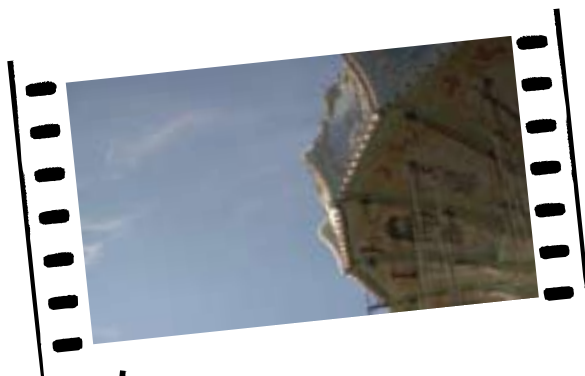
NOTES FROM NEVER EVER LAND
5'00'' • 2007

Peter Pan is probably the quintessential child, the being who, never becoming an adult, lives indefinitely in the limbo of still not being, of being everything, of being only a child. I am interested in the character of Wendy, someone who, unlike her antagonist, gets older, stops being able to be everything to be something specific; someone who defines herself, grows up, changes. NEVER EVER LAND is the pre-history of an adult Wendy, already grown up, who with no news from Peter Pan, misses the country where no one grows and looks sadly at the open window, through which no one comes is anymore.

Peter Pan és, probablement, el nen per antonomàsia; l'ésser que, en no fer-se mai adult, habita infinitament al limbe del no ser encara, del ser-ho tot, del ser només nen. M'interessa el personatge de Peter Pan, però, sobretot, m'interessa el personatge de Wendy; algú que, al contrari que el seu antagonista, es fa gran, deixa de poder ser tot per ser alguna cosa en concret; algú que es defineix, que creix, que canvia. NEVER EVER LAND és a la prehistòria d'una Wendy adulta, ja gran, que, sense notícies de Peter Pan, enyora el país on no es creix i mira trista les finestres obertes per les quals ja no hi entra ningú.

Peter Pan es, probablemente, el niño por antonomasia; el ser que, al no hacerse nunca adulto, habita infinitamente en el limbo del no ser todavía, del serlo todo, del ser sólo niño. Me interesa el personaje de Wendy; alguien que, al contrario que su antagonista, se hace mayor, deja de poder ser todo para ser algo en concreto; alguien que se define, que crece, que cambia. NEVER EVER LAND esta en la pre-historia de una Wendy adulta, ya mayor, que, sin noticias de Peter Pan, echa de menos el país donde no se crece, y mira triste las ventanas abiertas, por las que ya no entra nadie.

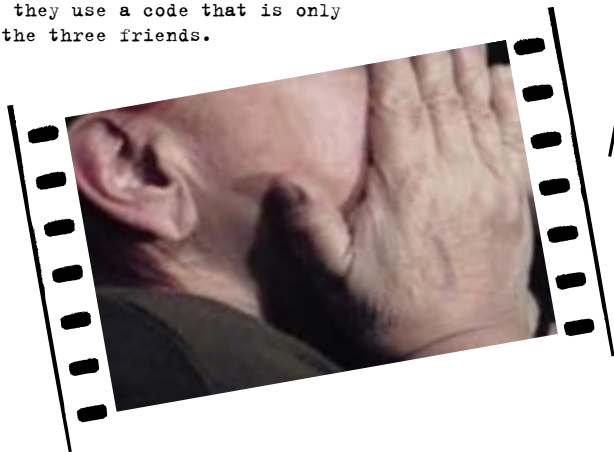

TERESA PUPPO, GABRIELA LARRAÑAGA, GRACIELA TAQUINI

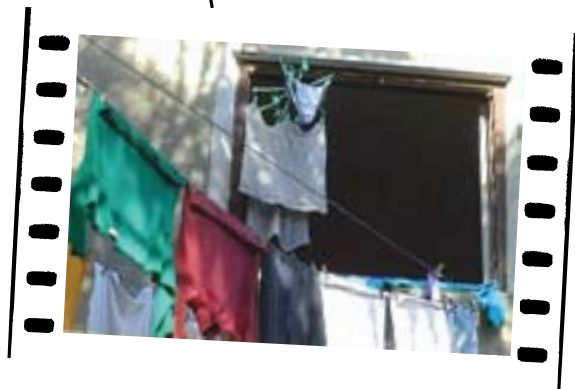
SECRETS
5'00'' • 2007

In front of the fireplace, three women from different generations share, hide and exchange repressed family secrets. The viewer can never be sure what they are talking about, because when dealing with taboo subjects, nothing is explicit. They dare not, cannot or will not pronounce certain words, they use a code that is only understood by the three friends.

Davant de la llar de foc, tres dones de generacions diferents, comparteixen, oculten i intercanvien secrets de família reprimits. L'espectador mai no podrà saber de què estan parlant, perquè en tractar temes tabú res no és explícit. Elles no s'animen, no poden, o no volen pronunciar determinades paraules. Utilitzen un codi que només les tres amigues entenen.

Frente al hogar, tres mujeres de diferentes generaciones comparten, ocultan e intercambian reprimidos secretos de familia. El espectador nunca podrá saber sobre qué están hablando, porque al tratar temas tabú nada es explícito. Ellas no se animan, no pueden, o no quieren pronunciar determinadas palabras, utilizan un código que solamente es entendido por las tres amigas.

LAIA LOBO

SÉQUIENERES (color self-portrait) 3'00'' • 2007

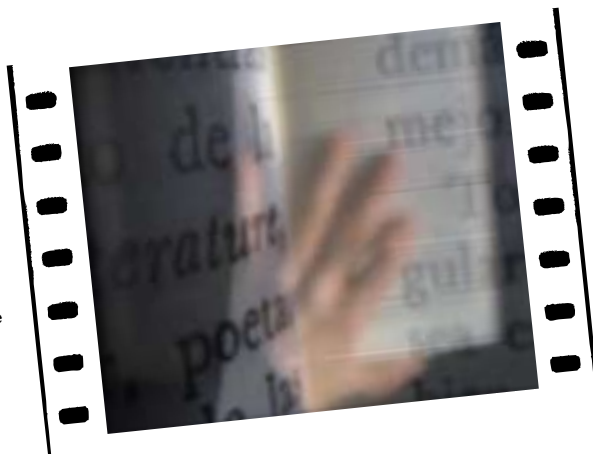

Do you know who you are? Although you accompany yourself throughout your life, what is your truth, your inner self? The first time you look in a mirror, you are taught that that which is reflected in its surface is you. Later you eventually manage to believe it, but never really fit into that face, that body, and let others define you. But you certainly know that there is something hidden that you miss, so you decide to register it, fix it, so you may recognize you and everything will be easier. But you always end up living with someone you will never know more than at times ...

Saps qui ets? Tot i que t'acompanyis al llarg de tota la teva vida, quina és la teva veritat?, el teu jo més íntim? La primera vegada que et mires al mirall, t'ensenyen que aquella que s'hi reflecteix ets tu. Més endavant acabes creient que ets ella, però en realitat mai no acabes d'encaixar en aquell rostre, en aquell cos, i deixes que els altres et defineixin. Però tu dubtes saps que hi ha alguna cosa que s'amaga, que se t'escapa, i decideixes enregistrar-ho, fixar-ho, potser d'aquesta manera et podràs reconèixer i tot serà més fàcil. Però sempre acabes vivint amb algú que mai no coneixeràs més que a intervals...

¿Sabes quién eres? Aunque te acompañes a lo largo de toda tu vida, ¿cuál es tú verdad, tu yo más íntimo? La primera vez que te miras en un espejo, te enseñan que aquella que se refleja en su superficie eres tú. Más tarde terminas por creerte ella, pero en realidad nunca acabas de encajar en ese rostro, en ese cuerpo, y dejas que los otros te definan. Pero tú dudas, sabes que hay algo que se esconde, que se te escapa, y decides registrarlo, fijarlo, quizás de este modo podrás reconocerte y todo será más fácil. Pero siempre acabas habitando con alguien a quien jamás conocerás más que a intervalos...

BEGOÑA EGURBIDE

SILENT ROOM
3'19'' • 2007

An empty room is the setting for a haunting and fragile love story, which is just the memory, the glimmer of what happened. A physical and mental scenario that leads us to who is no longer in front of us. The whisper, the literal description of what has happened, is the basis of its "soundtrack" where what is lost forever and remains only in memory is revisited with nostalgia. The infinite tenderness of an eyes-shut kiss.

Una habitació buida és l'escenari d'una inquietant i fràgil història d'amor de la qual només en queda el record, l'escletxa del que en ella hi ha hagut. L'escenari físic i mental que ens aproxima a qui ja no tenim davant. El murmur, la descripció literal del que en ella ha succeït és la base de la seva "banda original" on es repassa amb nostàlgia el que ja només resta a la memòria i s'ha perdut per sempre. La infinita tendresa d'un petó amb els ulls tancats.

Una habitación vacía es el escenario de una inquietante y fragil historia de amor de la que solo queda el recuerdo, el resquicio de lo que en ella ha sucedido. El escenario físico y mental que nos aproxima a quien ya no tenemos delante. El susurro, la descripción literal de lo que en ella ha sucedido es la base de su "banda original" en la que se repasa con nostalgia lo que ya solo permanece en la memoria y se ha perdido para siempre. La infinita ternura de un beso con los ojos cerrados.

ANA DEMATOS

KING RACING GIRLS 2'44'' • 2007

They are tall, young and pretty. They are the girls of Formula One. Carrying flags they start a triumphal march. The roar of the engines running, the national anthem, music and whistles are along the race the role of women. It is a decorative image, anonymous, object of desire, compared to fame and recognition of the pilots and their teams.

Ellas son altas, jóvenes y guapas. Son las chicas de la Fórmula Uno. Portando banderas inician una marcha triunfal. El estruendo de los motores en marcha, el himno nacional, la música y los silbidos van desnudando a lo largo de la carrera la función de la mujer. Es una imagen decorativa, anónima, objeto de deseo, frente a la fama y el reconocimiento de los pilotos y sus equipos.

OLGA KISSELEVA

MY DOUBLE LIFE
2'57'' • 2008

MY DOUBLE LIFE shows the schizophrenic everyday lives of people swinging between necessity and passion, between a world of work and a domestic world: an art history student who works in a fast food restaurant, an artist on a supermarket check-out, a committed environmentalist who delivers freebies. Their lives provide concrete evidence of the threat of alienation at work because of the obligation to do a job that has not been freely chosen. No way out? Is there a cut off between what we'd like to do and what we have to do? Nonetheless, these people do manage odd moments of self-expression. Olga Kisseleva is up front in demonstrating how difficult it is to be in such a position, yet also reveals an indomitable creative force.

MY DOUBLE LIFE mostra l'esquizofrènia diària de persones que naveguen entre la necessitat i la passió, entre un món de treball i un món domèstic: una estudianta d'història de l'art que treballa en un restaurant de menjar ràpid, una ballarina que treballa com a secretària, una artista a la caixa del supermercat, un ecologista compromès que reparteix regals de promoció. Les seves vides són una evidència de l'amenaça d'alienació al treball, fruit de l'obligació de fer una feina que no ha estat escollida lliurement. No hi ha sortida? Hi ha un esvoranc entre el que ens agradaria fer i el que hem de fer? En tot cas, aquestes persones aconsegueixen expressar-se en certs moments. Olga Kisseleva demostra la dificultat que suposa trobar-se en aquesta mena de situació, tot i que també revela la seva indomable força creativa.

MY DOUBLE LIFE muestra la esquizofrenia diaria de personas que navegan entre la necesidad y la pasión, entre un mundo de trabajo y un mundo doméstico: Una estudiante de historia del arte que trabaja en un restaurante de comida rápida, una bailarina que trabaja como secretaria, una artista en la caja del supermercado, un comprometido ecologista que reparte regalos de promoción. Sus vidas son evidencia de la amenaza de alienación en el trabajo, debido a la obligación de hacer un trabajo que no ha sido libremente elegido. ¿No hay salida? ¿Hay una brecha entre lo que nos gustaría hacer y lo que tenemos que hacer?. En todo caso, estas personas consiguen expresarse en ciertos momentos. Olga Kisseleva demuestra la dificultad que supone estar en este tipo de situación, aunque también revela su indomable fuerza creativa.

PATRICIA BETANCUR

YO AMO...
5'00'' • 2008

In her video YO AMO... Patricia Betancur developed with minimal elements a nostalgic and ambivalent love story in black and white, which takes us back to the sensibilities of children. which refers to children's sensibilities.

Al seu vídeo YO AMO... Patrícia Betancur desenvolupa, amb elements mínims, un nostàlgic i ambivalent relat d'amor en blanc i negre que ens remet a les sensibilitats de la infantesa.

En su video YO AMO... Patricia Betancur desarrolla con elementos mínimos un nostálgico y ambivalente relato de amor en blanco y negro que remite a sensibilidades de la infancia.

DAFNA SHALOM

ARVIT
4'23'' • 2008

ARVIT (evening prayer) explores the role of prayer as a source for both emotional and spiritual expression and a dividing political force. Situated between tradition and modernity, it feeds on minimalist fragments of traditional ceremonies, related to the time changes, opening to multiple interpretations associated with sacrifice, myths of war, gender and power. A blindfolded figure of a woman marks the transition between day and night while performing an enigmatic evening praying ritual, a Jewish prayer chanted in an Arabic mode, which diffuses obvious dichotomies of Arabs and Jews and magnifies a universal space that comes before thoughts and words.

Arvit (pregària de tarda) explora el rol d'una pregària com a recurs d'expressió tan emocional com espiritual i una força política divisora. Situada entre la tradició i la modernitat, s'alimenta de fragments minimalistes de cerimònies tradicionals, que densifica els canvis del temps obrint-se a múltiples interpretacions associades al sacrifici, els mites de guerra, de gènere i de poder. Una figura femenina apareix amb els ulls tapats marcant la transició entre el dia i la nit, mentre acompleix un enigmàtic ritual de pregària de tarda, una oració jueva cantada a la manera àrab, la qual cosa difumina les obvies dicotomies d'àrabs i jueus i magnifica un espai universal que precedeix al pensament i la paraula.

ARVIT (rezo de tarde) explora el rol de un rezo como recurso de expresión tanto emocional como espiritual y una fuerza política divisora. Situada entre la tradición y la modernidad, se alimenta de fragmentos minimalistas de ceremonias tradicionales, que engrosa los cambios de tiempo abriéndose a múltiples interpretaciones asociadas con el sacrificio, mitos de guerra, género y poder. Una figura femenina aparece con los ojos cubiertos marcando la transición entre día y noche, mientras realiza un enigmático ritual de rezo de tarde, una oración Judía cantada de forma árabe, lo que difumina las obvias dicotomías de árabes y Judíos y magnifica un espacio universal que precede al pensamiento y la palabra.

CRISTINA MARTÍN LARA

LANDPARTIE IF
1'40'' • 2008

LANDPARTIE tests the feelings and emotions which while our own, are induced by our environment; it therefore poses question to the feeling subject. I am talking of loneliness, loss, disorientation, blocks, of what looks fun and it is not, of fired carousel, loops... Conditioned emotional reactions to stimuli that are not new, the person is thus subjected to the Pavlovian experiment. The territory of the unknown is a vital element in our minds structure, the landscape can exist as a projection of the state inside out, only then can find a path to somewhere ...

Landpartie If posa a prova sentiments i emocions pròpies induïdes pel nostre entorn, per tant posa interrogants al subjecte que sent. Parlo de soledats, de pèrdues, de desorientació, de bloqueigs, del que sembla divertit i no ho és, de cavallets de fira disparats, de loops... De les reaccions emocionals condicionades per estímuls que no ens són pas nous; així la persona és sotmesa a l'experiment de Pavlov. El territori del desconegut és un element vital a l'estructura de les nostres ments, el paisatge pot existir com a projecció de l'estat interior cap enfora; només així serà possible trobar un camí cap a algun lloc...

LANDPARTIE pone a prueba sentimientos y emociones propias inducidas por nuestro entorno, por tanto pone interrogantes al sujeto sintiente. Hablo de soledades, de pérdidas, de desorientación, de bloqueos, de lo que parece divertido y no lo es, de carruseles disparados, loops... De las reacciones emocionales condicionadas por estímulos que no nos son nuevos; la persona es así sometida al experimento pavloviano. El territorio de lo desconocido es un elemento vital en la estructura de nuestras mentes, el paisaje puede existir como proyección del estado interior hacia fuera; sólo así será posible encontrar un camino a alguna parte...

GRIMANESA AMOROS

PREOCCUPATION
1'22" • 2008

I am preoccupied with that which can be seen and what attracts our gaze. I find it fascinating that the body of a woman is captivating beyond comparison. As she moves through a space all eyes fall on her. She is alluring by choice or is victimized by the glares of onlookers, either way we cannot take our eyes off her.

Jo estic preocupada per allò que pot ser vist i atrapa la nostra mirada. Trobo fascinant que el cos d'una dona sigui captivador sense comparació. Mentre ella es mou per un espai, totes les mirades recauen en ella. Sedueix per elecció o és víctima de les mirades? Sigui com sigui, no li podem treure els ulls del damunt.

Yo estoy preocupada con aquello que puede ser visto y atrapa nuestra mirada. Encuentro fascinante que el cuerpo de una mujer sea cautivador sin comparación. Mientras ella se mueve por un espacio todos las miradas recaen en ella. Seduce por elección, o es víctima de las miradas? Sea como sea, no podemos quitarle los ojos de encima.

MARÍA JOSÉ CHINCHILLA

TRANSFORMACIÓN
5'00'' • 2008

The most meticulous translators believe that the title of the famous story by Franz Kafka's *Metamorphosis* should have been imported into Spanish as **TRANSFORMACIÓN** to be more precise to the German *Die Verwandlung* and the meaning of history itself. Once finished editing this video, I noticed that inside there is a multi-vision of the concept of transformation, not only of industrial space and the notion of human and mechanical work, but of the life, art and death.

Els traductors més meticulosos consideren que el títol de la coneguda narració de Franz Kafka, "La *Metamorfosi*", s'hauria d'haver traduït al castellà com **TRANSFORMACIÓN**, pel fet de ser més fidel a l'alemany *Die Verwandlung* i al significat de la pròpia història. Un cop acabada l'edició d'aquest vídeo, em vaig adonar que al seu interior hi ha una multivisió del concepte de transformació, no només de l'espai industrial i de la noció de treball humà i mecànic, sinó de la pròpia vida, de l'art i de la mort.

Los traductores más meticulosos consideran que el título de la conocida narración de Franz Kafka *La Metamorfosis* debería haberse importado al español como **TRANSFORMACIÓN** para ser más fiel al alemán *Die Verwandlung* y al significado de la propia historia. Una vez terminada la edición de este vídeo, advertí que en su interior existe una multivisión del concepto de transformación, no sólo del espacio industrial y de la noción de trabajo humano y mecánico, sino de la propia vida, del arte y de la muerte.

CRISTINA ARTOLA

AGES AND DEATH
4'26'' • 2008

One, two, three dancers on the water ... They seem to move around trying to find a way to dance together. They come together in their movements and seem to hold the same pose, but soon separate again, absorbed in their own path. As the water flows beneath their feet, the individual dance of each dancer follows her marked steps and prevents their meeting in the same choreography. A representation of the memento mori, of the fleetingness of life and earthly things, the inexorable passage of time, which reminds us of our own transience.

Una, dues, tres ballarines sobre l'aigua...Sembla que es mouen intentant buscar una manera de ballar juntes. S'acosten amb els seus moviments i sembla que es troben en una mateixa pose, però aviat es tornen a separar seguint abstrètes el seu propi camí. De la mateixa manera com l'aigua flueix sota els seus peus, el ball individual de cada ballarina segueix els seus propis passos i impedeix que es trobin en una mateixa coreografia. Una representació del memento mori, de la fugacitat de la vida i les coses terrenals, del pas inexorable del temps, que ens recorda la nostra transitorietat.

Una, dos, tres bailarinas sobre el agua Parecen moverse tratando de buscar una manera de bailar juntas. Se acercan en sus movimientos y parecen encontrarse en una misma pose, pero pronto se vuelven a separar siguiendo ensimismadas su propio camino. Al igual que el agua fluye bajo sus pies, el baile individual de cada bailarina sigue sus pasos marcados e impide que se encuentren en una misma coreografía. Una representación del memento mori, de la fugacidad de la vida y las cosas terrenales, del paso inexorable del tiempo, que nos recuerda nuestra transitoriedad.

MARICARMEN GARCÍA MAHEREDO

PAINTING NATURE
3'05'' • 2008

Every uncontrollable thing is full of energy that we can not understand, because we believe that understanding is to dominate. The shadows, instrument for apprehending reality, drawings of a double life itself and the derived from the sun. There is even a third shade, set by the author, a snapshot of something past and fleeting. A piece of time past spent in its eternal journey. An investigation about the city and our relationship with the environment. An environment full of symbolism, where the true author is nature.

Tot el que és incontrolable sobreix d'una energia que no arribem a comprendre, perquè pensem que comprendre-la és dominar-la. Les ombres l'instrument per capturar la realitat, dibuixos de doble vida: la pròpia i la que deriva del sol. Fins i tot hi ha una tercera ombra, la fixada per l'autora, una instantània d'allò caduc i fugaç. Un tros de passat del temps en el seu etern viatge. Una investigació sobre la ciutat i la nostra relació amb l'entorn. Un entorn carregat de simbolismes on la veritable autora és la natura.

Todo lo incontrolable rebosa de una energía que no alcanzamos a comprender, porque pensamos que comprenderla es dominarla. Las sombras el instrumento para aprehender la realidad, dibujos de doble vida: la propia y la que deriva del sol. Incluso hay una tercera sombra, la fijada por la autora, una instantánea de algo caduco y fugaz. Un pedazo de pasado del tiempo en su eterno viaje. Una investigación sobre la ciudad y nuestra relación con el entorno. Un entorno cargado de simbolismos donde la verdadera autora es la naturaleza.

FUNDA OZGUNAYDIN

DISPLACEMENT OF CULTURALSELF 4'10'' • 2008

Wanting to act like a male and compare oneself with the major historic icons. The lines between fact and fiction, between the real and the imaginary blur. The journey and the process itself become more apparent than transformed stereotyped gender roles while exploring ones female identity, love, violence, and transgender identities. Self-concept is transformed by how a person understands how others perceive them. Gender identity does not place a person into the categories of male or female, but without including the concept with of interaction, personal experiences and the journey within a society.

Es vol actuar com un home i comparar-se amb gran icones històriques. Es difuminen les línies entre fet i ficció, entre allò real i allò imaginari. El viatge i el procés es mostra més aparent que els rols de gènere estereotipats i transformats, alhora que s'explora la identitat femenina, l'amor, la violència i el transgènere. L'autoconcepte es transforma quan una persona entén com és percebuda pels altres. El gènere identificador no emplaça una persona a la categoria masculina o femenina sense incloure el concepte amb la interacció, les experiències personals i el viatge dins de la societat.

Se quiere actuar como un hombre y compararse con grandes iconos históricos. Se difuminan las líneas entre hecho y ficción, entre lo real y lo imaginario. El viaje y el proceso se muestra más aparente que los roles de género estereotipados y transformados, a la vez que se explora la identidad femenina, el amor, la violencia y el transgénero. El auto concepto se transforma cuando una persona entiende como es percibida por los demás. El género identificativo no emplaza a una persona en la categoría masculina o femenina sin incluir el concepto con la interacción, las experiencias personales y el viaje dentro de la sociedad.

AMPARO GARRIDO

DON'T SAY ANYTHING
2'37'' • 2008

Something in the eyes of a gorilla fascinates us; we can not avoid its attraction. What does that look suggest to us? Maybe we can regain some of the animal that lives within us and brings us into contact with the infinite flow of life. But does that look also project a nostalgia and a hidden desire: that this mountain of muscle, that jumble of primitive instincts, that very human face that seems to us, always seems to be about to start talking ... What is, then, becoming human? Win? Lose? The gaze of the ape -one who has yet to become- inescapable links us to this question, which is sometimes an unbearable pressure.

Alguna cosa en la mirada del goril·la ens fascina, no podem evitar el seu poder d'atracció. Què és el que suscita en nosaltres aquesta mirada? Potser ens permet recuperar quelcom de l'animal que ens habita i que ens posa en contacte amb el flux infinit de la vida. Però potser també en aquella mirada hi projectem una nostàlgia i un anhel amagat: que aquell munt de músculs, que aquell garbuix d'instints primitius, que aquell rostre que tan humà ens sembla, sempre sembla que estigui a punt de començar a parlar... Què és, doncs, esdevenir, fer-se humà? Guanyar? Perdre? La mirada del simi -aquell que encara està per esdevenir- ens vincula sense escapatòria a aquest interrogant la pressa del qual de vegades ens resulta insuportable.

Algo en la mirada del gorila nos fascina, no podemos evitar su poder de atracción. ¿Qué suscita en nosotros esa mirada? Tal vez nos permite recuperar algo de lo animal que nos habita y que nos pone en contacto con el flujo infinito de la vida. Pero acaso también en esa mirada proyectamos una nostalgia y un recóndito anhelo: que ese monte de músculos, que ese amasijo de instintos primitivos, que ese rostro que tan humano nos parece, siempre parece estar a punto de empezar a hablar... ¿Qué es, pues, devenir, hacerse humano? ¿Ganar? ¿Perder? La mirada del simio -aquél que aún está por devenir- nos vincula sin escapatoria a este interrogante cuyo apremio a veces resulta insoportable.

MARCELA CERNADAS

ROSA
1'07'' • 2008

A young enigmatic figure with renewed courage runs the finitude of the flesh, the question of the origin, the beauty of the first fruits, of the sirens and spring. The coral shine hair, the look is kindled in us, mouth utters a flash and a steady hand holds the unspeakable abyss. The intensity of myth fades into the icing shimmering cloud.

Una jove i enigmàtica figura recorre amb intrepidesa renovada la fi de la carn, l'interrogant de l'origen, la bellesa de les primícies, de les sirenes i de la primavera. Els cabells brillen coral·lins, la mirada s'encén en nosaltres, la boca pronuncia una guspira i la mà ferma sosté l'abisme impronunciable. La intensitat del mite s'esvaeix en el trèmul núvol impalpable.

Una enigmática joven figura recorre con renovada intrepidez la finitud de la carne, el interrogante del origen, la belleza de las primicias, de las sirenas y de la primavera. Los cabellos brillan coralinos, la mirada se enciende en nosotros, la boca pronuncia un destello y la mano firme sostiene el abismo impronunciable. La intensidad del mito se desvanece en la trémula nube impalpable.

RAQUEL BRAVO

SCENARIO #2
5'00'' • 2008

When are we? A space without an observer is a space without a conscience. We exist in the eyes of another ... and the other? Imaginary conversations, shades of thought. Staging. Fill the space anyhow. When you stop looking at me, I disappear. I cannot recognize myself. When you stop looking at me the memory revives you as a extension of my ego, and it sounds as a tree falling in an empty forest. I will be in your eyes.

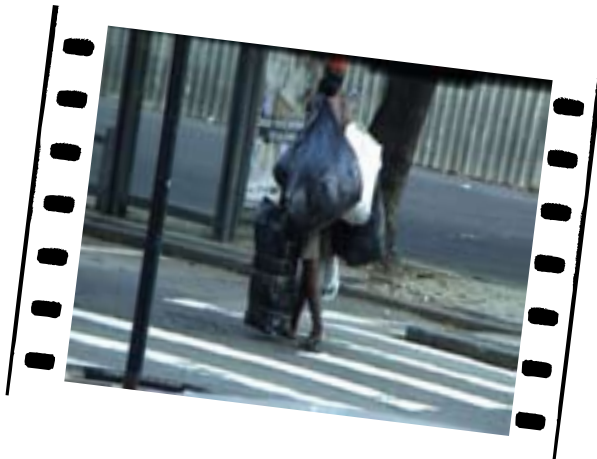
Quan som? Un espai sense observador és un espai sense consciència. Existim a la mirada de l'altre...i de l'altre? Converses imaginàries, ombres del pensament. Posada en escena. Omplir l'espai costi el que costi. Quan deixes de mirar-me, desaparec. No em re-conec, no tinc temps. Quan deixes de mirar-me la memòria et ressuscita com una extensió del meu ego, i se sent un arbre caient en un bosc buit. Jo seré en la teva mirada.

¿Cuándo somos? Un espacio sin observador es un espacio sin conciencia. Existimos en la mirada del otro... y el otro? Conversaciones imaginarias, sombras del pensamiento. Puesta en escena. Llenar el espacio a toda costa. Cuando dejas de mirarme, desaparezco. No me re-conozco, no tengo tiempo. Cuando dejas de mirarme la memoria te resucita como una extensión de mi ego, y suena un árbol cayendo en un bosque vacío. Yo seré en tu mirada.

LATIDOAMERICA video-poems is a series of fragments that brings a trip through Argentina, Brazil, Bolivia and Peru. Video made with discards, as a form of recycling data (millions of ones and zeros contaminate the videosphere), LATIDOAMERICA is born from images that would have never seen the light if this project had not rescued them. An interdisciplinary work that is a meeting point between exterior and interior landscape. A collage of images and feelings that have in common the spontaneity, simplicity and vitality of a heartbeat. The response to a creative impulse without any other pretensions than to exist.

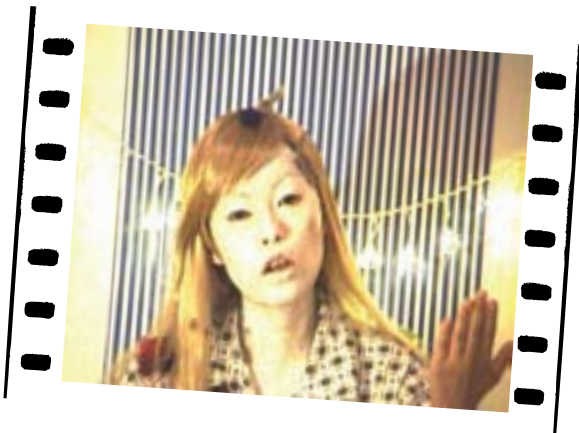
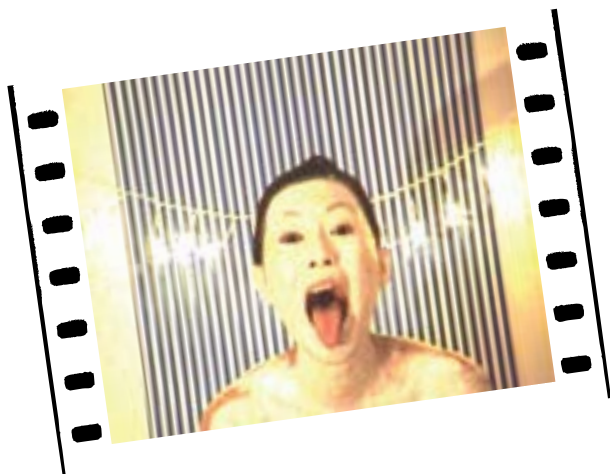
LATIDOAMERICA és una sèrie de videopoemes que reuneix fragments d'un viatge fet a través d'Argentina, Brasil, Bolívia i Perú. Realitzats amb trossos de vídeo descartats, com una manera de reciclatge de dades (milions d'uns i de zeros contaminen la videosfera), LATIDOAMERICA neix d'imatges que no haurien vist la llum si no haguessin estat recuperades per a aquest projecte. Una obra interdisciplinària que suposa un punt de trobada entre el paisatge exterior i l'interior. Un collage d'imatges i sentiments que tenen en comú l'espontaneïtat, la senzillesa i la vitalitat, com un batec. La resposta a una pulsio creativa sense més pretensions que la d'existir.

LATIDOAMERICA es una serie de videopoemas que reúne fragmentos de un viaje realizado a través de Argentina, Brasil, Bolivia y Perú. Realizados con descartes de vídeo, como una forma de reciclaje de datos (millones de unos y ceros contaminan la videosfera), LATIDOAMERICA nace de imágenes que no hubieran visto la luz de no haber sido recuperadas para este proyecto. Una obra interdisciplinaria que supone un punto de encuentro entre el paisaje exterior y el interior. Un collage de imágenes y sentimientos que tienen en común la espontaneidad, la sencillez y la vitalidad, como un latido. La respuesta a una pulsión creativa sin más pretensiones que la de existir.

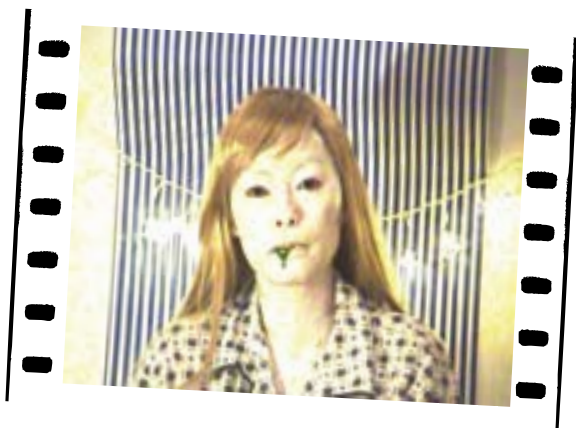
JACKLYN SOO

SONGS OF INNOCENCE
3'15'' • 2008

Songs of Innocence traces one woman's struggle to negotiate between her simple outlook of innocence versus growing up and accepting the differences that it brings. Theatre as an art form draws an interesting reference to the portrayal of drama as a whole. It is a form of musical opera where singers are engaged to sing and act out the tragedies of life; in sorrow, in sadness, in joy etc, as seen in many historical works by famous playwrights, musicians, actors, artists but mostly to my influence, the great Norwegian Playwright, Henrik Ibsen.

SONGS OF INNOCENCE ens mostra el procés conflictiu d'una dona que negocia entre la simple aparença innocent, versus la maduresa, i l'acceptació dels canvis que produeix. El teatre com a mitjà artístic perfila una referència interessant al drama en si mateix. Es una mena d'òpera musical en la qual els cantants s'involucren a cantar i actuar les tragèdies de la vida, la melancolia, la tristesa, la felicitat, etc., com passa a nombroses obres històriques. La meva principal influència és la del guionista noruec Henrik Ibsen.

SONGS OF INNOCENCE muestra el conflictivo proceso de una mujer al negociar entre la simple e inocente apariencia versus la madurez y la aceptación de los cambios que produce. El teatro como medio artístico perfila una interesante referencia al drama en sí mismo. Es una forma de ópera musical donde los cantantes se involucran en cantar y actuar las tragedias de la vida, la melancolía, la tristeza, la felicidad, etc, como aparece en numerosas obras históricas.

EVELIN STERMITZ

TABLE TALK
2'34'' • 2008

In an exaggerated gender specific communication role, a woman is constantly giving positive encouragement towards an unseen male discussion partner, without having her own opinion, or something to say other than supporting the counterpart. In this performative video work, a gendered communication role model is directed to an imaginary male opponent and describes how the usage of language can be defined as a relation and structure of power between the two social sexes.

En un específicament exagerat rol comunicacional de gènere, una dona està donant suport positiu constantment a un interlocutor masculí que es manté invisible, sense cap mena d'opinió pròpia, o alguna cosa més a dir per donar-li suport. En aquesta peça de performace, un rol de comunicació de gènere és dirigit a un interlocutor masculí, tot descrivint com l'ús del llenguatge pot ser definit com una relació i estructura de poder entre ambdós gèneres socials.

En un específicament exagerado rol comunicacional de género, una mujer está constantemente dando apoyo positivo a un interlocutor masculino que se mantiene invisible, sin ningún tipo de opinión propia, o algo más que decir para apoyarle. En esta pieza de performance, un rol de comunicación de género es dirigido a un interlocutor masculino, describiendo como el uso del lenguaje puede ser definido como una relación y estructura de poder entre ambos géneros sociales.

BEATRIZ CARAVAGGIO

INTERVIEW WITH
A WHITE MAN
1'20'' • 2007

The piece shows the same man talking about four different circumstances of his life. The four comments take place simultaneously, which makes his story unintelligible. At the same time, their sum creates a new description, of which only isolated words can be understood and help to glimpse the story. Suddenly, the man is silent in three of his comment lines. The noise disappears and his speech becomes comprehensible.

L'obra confronta a un mateix home parlant sobre quatre circumstàncies diferents de la seva vida. Els quatre comentaris es produeixen simultàniament, cosa que fa que la seva narració sigui intel·ligible. D'altra banda, la suma de tots ells crea una nova descripció, de la qual només s'entenen paraules soltes que ajuden a intuir el relat. De sobte, l'home guarda silenci en tres dels seus comentaris. El soroll desapareix i el seu discurs es torna comprensible.

La obra confronta a un mismo hombre hablando sobre cuatro circunstancias diferentes de su vida. Los cuatro comentarios se producen simultáneamente, lo que hace que su narración sea ininteligible. Por otra parte, la suma de todos ellos crea una nueva descripción, de la que sólo se entienden palabras sueltas que ayudan a intuir el relato. De pronto, el hombre guarda silencio en tres de sus comentarios. El ruido desaparece y su discurso se torna comprensible.

CHUS GARCÍA-FRAILE

RUNNING
2'43" • 2009

The reasons that drive us to the act of running away can be manifold: for fear, plunder, persecution, play, etc.. Running appeals to instincts as much as intelligence, running away from what is around us or those around us, escape from an uncomfortable or unbearable. If in today's society fear is one of the main arguments used by politicians to strengthen their power over the masses, the perfect metaphor for this situation would be to run the same mass no apparent reason, running away without knowing the causes or consequences, not knowing where to go or where he comes, just run.

Els motius que ens impulsen a l'acte de sortir corrent poden ser múltiples: per por, robatori, persecució, joc, etc. Córrer apel·la als instints tant com a la intel·ligència, córrer és escapar del que ens envolta, escapar d'una situació incòmoda o insuportable. Si a la societat actual la por és un dels principals arguments esgrimits per la classe política per afirmar el seu poder sobre les masses, la metàfora perfecta d'aquesta situació seria la d'aquestes mateixes masses corrent sense motiu aparent, fugint sense saber-ne les causes ni les conseqüències, no sabent ni cap a on es va o d'on es ve, només corrent.

Los motivos que nos impulsan al acto de salir corriendo pueden ser múltiples: por miedo, pillaje, persecución, juego, etc. Correr apela a los instintos tanto como a la inteligencia, correr es escapar de lo que nos rodea, escapar de una situación incómoda o insoportable. Si en la sociedad actual el miedo es uno de los principales argumentos esgrimidos por la clase política para aminorar su poder sobre las masas, la metáfora perfecta de esta situación sería la de esas mismas masas corriendo sin motivo aparente, huyendo sin conocer las causas ni las consecuencias, no se sabe hacia donde se va o de donde se viene, simplemente se corre.

LAURA CELADA

ANUBIS (De-construction of a myth) 4'57'' • 2009

The emptiness and fragility surround the soul of contemporary society. The post-capitalist socio-economic system has been questioned. ANUBIS, the jackal God of the dead, has awakened. Three thousand years later, the infinite delicacy of the decline of the global empire muted her glory, transgresses her mythological power, intensifies her ambiguous otherness and transforms the ritual of driving of the soul in a constant question.

El buit i la fragilitat embolcallen l'ànima de la societat contemporània. El sistema socio-econòmic postcapitalista ha estat qüestionat. ANUBIS, el déu xacal dels morts, s'ha despertat. Després de tres mil anys, la infinita delicadesa de la decadència de l'imperi global emmudeix la seva glòria, transgredeix el seu poder mitològic, intensifica la seva ambigua personalitat i transforma el ritual de conducció de l'ànima en una pregunta constant.

El vacío y la fragilidad envuelven el alma de la sociedad contemporánea. El sistema socio-económico postcapitalista se ha puesto en tela de juicio. Anubis, el dios chacal de los muertos, se ha despertado. Tres mil años más tarde, la infinita delicadeza de la decadencia del imperio global emmudece su gloria, transgrede su poder mitológico, intensifica su ambigua otredad y transforma el ritual de conducción del alma en una pregunta constante.

ENRIQUETA ROCHER

UNDER THE SKIN
4'32" • 2009

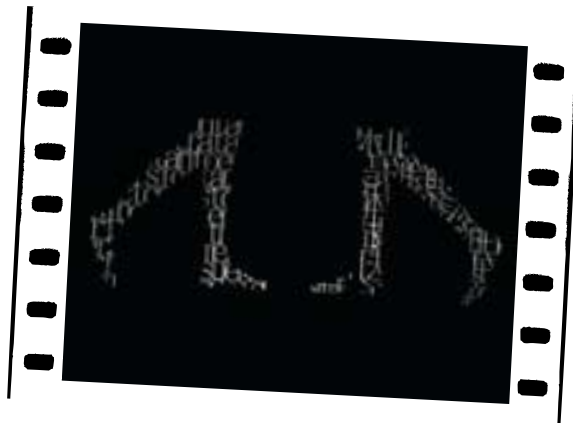

In UNDER THE SKIN we see the way we travelled through the thin membrane that is our skin. In it, the landscape gets imprinted, redrawing us with each step. Taking the city as a representative element of Western rational lifestyle, and nature as the place to make contact with the senses data. The origin of Eastern philosophy: we draw a non-linear pass through of apparently opposite elements. The direction of each route matches the way of reading each location, of each cerebral hemisphere, routes that converge on the same stage, the body.

En UNDER THE SKIN vemos el trayecto recorrido a través de esa fina membrana que es nuestra piel, en ella queda impreso el paisaje, redibujándonos con cada paso. Tomando la ciudad como elemento representativo del modo de vida racionalizado de occidente y la naturaleza como lugar donde tomar contacto con los datos de los sentidos. El origen de la filosofía oriental; se dibuja un transcurrir no lineal a través de elementos aparentemente opuestos. La dirección de cada trayecto se adapta al modo de lectura de cada lugar, de cada hemisferio cerebral, recorridos que confluyen en un mismo escenario, el cuerpo.

A UNDER THE SKIN el trajecte recorregut a través d'aquesta fina membrana que és la nostra pell. En ella hi queda imprès el paisatge, redibuixant-nos amb cada passa. Prenent la ciutat com a element representatiu de la forma de vida racionalitzat d'occident i la natura com a lloc on prendre contacte amb les dades dels sentits. El origen de la filosofia oriental; es dibuixa un transcórrer no lineal a través d'elements aparentment oposats. La direcció de cada trajecte s'adapta a la forma de lectura de cada lloc, de cada hemisferi cerebral, recorreguts que conflueixen en un mateix escenari, el cos.

CARMEN ARRABAL

TRUBLEE / TSUNAMI
4'53'' • 2009

Coming from her previous works, now, TROUBLEE talks about contradictions in an intimate emotional experience. This video uses out-of-focus and saturated images as a metaphor of mental disturbance. The outside world vision is distorted and muddled up with the internal emotion. The intimacy and melancholia of the sequences are actively accompanied by the music, played and composed by Fernando Deleyto.

Prosseguint amb els seus treballs anteriors, TROUBLEE parla de contradiccions en una experiència emocional íntima. Aquest vídeo utilitza imatges fora de focus i saturades com a metàfora del desassossec mental. La visió del món exterior distorsionada i feta un embolic amb l'emoció interna. La intimitat i la melancolia de les seqüències van acompanyades activament per la música, composta i executada per Fernando Deleyto.

Prosiguiendo con sus trabajos anteriores, TROUBLEE habla de contradicciones en una experiencia emocional íntima. Este video utiliza imágenes fuera de foco y saturadas como metáfora del desasosiego mental. La visión del mundo exterior distorsionada y embrollada con la emoción interna. La intimidad y melancolía de las secuencias están acompañadas activamente por la música, compuesta y ejecutada por Fernando Deleyto.

IZUMI CHIARALUCE

LOU
5'00'' • 2009

The main character in the video is inspired by Louise Brooks who was the protagonist of the silent movie "Pandora's Box". She often portrayed on screen nonconformist woman, as she was herself quite rebellious in real life. The young woman in the video has to face danger and adversities but with her dynamic attitude won't be defeated.

El caràcter principal del vídeo està inspirat en Louise Brooks, protagonista de la pel·lícula muda "La capsa de Pandora". Brooks apareixia sovint a la pantalla com una dona inconformista i a la vida real fou bastant rebel. La jove al vídeo s'ha d'enfrontar al perill i a les adversitats però amb la seva actitud dinàmica no serà vençuda.

El carácter principal del video está inspirado en Louise Brooks, protagonista de la película muda "La caja de Pandora". Brooks a menudo aparecía en pantalla como una mujer inconformista y fue bastante rebelde en la vida real. La joven en el vídeo ha de enfrentarse al peligro y a adversidades pero con su dinámica actitud no será vencida.

EVA SÁNCHEZ

**YO NO SOY BONITA,
NI LO QUIERO SER
2'05'' • 2009**

YO NO SOY BONITA, NI LO QUIERO SER (I'm not pretty nor do I want to be) ... starts out of traditional songs used in children's games, specifically the jump-rope rhymes, used as an excuse to denounce the transmission of covert messages about gender discrimination within popular culture. These songs, primarily if not exclusively, for girls, bring out the child manipulation and construction of roles established by a patriarchal society from childhood.

YO NO SOY BONITA, NI LO QUIERO SER (No sóc bonica ni ho vull ser) parteix de cançons tradicionals emprades als jocs infantils, més específicament les que van destinades a saltar a corda, com a excusa per denunciar la transmissió de missatges encoberts de discriminació per gènere a la cultura popular. Aquestes cançons, primordialment, per no dir exclusivament, destinades a les nenes, posen en evidència la manipulació infantil i la construcció de rols establerts per una societat patriarcal des de la infància.

YO NO SOY BONITA, NI LO QUIERO SER parte de canciones tradicionales utilizadas en los juegos infantiles, más específicamente aquellas que están destinadas al salto de la comba, como excusa para denunciar la transmisión de mensajes encubiertos de discriminación por género en la cultura popular. Estas canciones, primordialmente, por no decir exclusivamente, destinadas a las niñas, ponen en evidencia la manipulación infantil y la construcción de roles establecidos por una sociedad patriarcal desde la infancia.

LAURA MERGONI

TOMBOLA
4'05'' • 2009

Looks, gestures, fetishes to the rhythm of the mantra of "Smorña" (grin): an all female group spends the afternoon with this daily ritual that takes place in a broker in street Neapolitan Tribunali. The tight-framed individuals only capture a viewer's imagination can rework a collective image. The mantra of popular culture sings Neapolitan assembly, hypnotist, too. This video is a document on this tradition, and above all an encounter with a place and an absurd situation in its banality.

Miradas, gestos, fetitxes al ritme de la cançó de la "Smorña" (ganyota): un grup de dones passa la tarda amb aquest ritual quotidià que se celebra en un corredor napolità, al carrer Tribunali. Els emmarcats, molt ajustats, capturen uns particulars que només la imaginació de l'espectador pot convertir en una imatge col·lectiva. La cançó de la cultura popular napolitana entona el muntatge, també hipnotitzador. Aquest vídeo és, en part, un document sobre aquesta tradició i, sobretot, una trobada amb un lloc i una situació absurda en la seva banalitat.

Miradas, gestos, fetiches a ritmo de la cantinela de la "Smorña" (mueca): un grupo sólo de mujeres, pasa la tarde con este ritual cotidiano que se celebra en un corredor napolitano en calle Tribunali. Los enmarcados muy ajustados capturan unos particulares que sólo la imaginación del espectador puede reelaborar en una imagen colectiva. La cantinela de la cultura popular napolitana entona el montaje, hipnotizador también. Este vídeo es en parte un documento sobre esta tradición, y sobre todo un encuentro con un lugar y una situación absurda en su banalidad.

JOHANNA BRUCKNER

THE GESTUAL ABJECT:
MYSAPCEDOTCOM
5'00'' • 2009

As a homage to Cindy Sherman, this video explores gestures as body masks in terms of redefining 'categorical fundamentalisms' of human expression. Bruckner considers female masks as a dynamic korpus of self-expression within a new, inhabitable bodily architecture, and plays with desire of the imaginary, the grotesque, and "abjective" image of the individual. The self in the mirror is more and more discovered as a cyborg image and symbolically questions a companion of a computer in ourselves. Global dynamics become inscribed in our bodies.

Com un homenatge a Cindy Sherman, la peça explora els gestos com a màscares que redefeixen "fonamentalismes categòrics" de l'expressió humana. Bruckner considera les màscares femenines com un cos dinàmic d'expressió individual dins d'una nova i habitable arquitectura corporal, que juga amb el desig de l'imaginari, allò grotesc i la imatge degradada de l'individu. El mirall propi és descobert més i més com a imatge cyborg i simbòlicament demana un company ordinador dins de nosaltres. Les dinàmiques globals s'inscriuen als nostres cossos.

Como homenaje a Cindy Sherman, la pieza explora los gestos como máscaras que redefinen "fundamentalismos categóricos" de la expresión humana. Bruckner considera las máscaras femeninas como cuerpo dinámico de expresión individual dentro de una nueva y habitable arquitectura corporal, que juega con el deseo del imaginario, lo grotesco y la imagen degradada del individuo. El espejo propio es descubierto más y más como imagen cyborg y simbólicamente pide un compañero ordenador dentro de nosotros. Las dinámicas globales se inscriben en nuestros cuerpos.

LORENA MÉNDEZ, ALEJANDRA ROTONDI

FEMALE THINGS
3'11'' • 2009

This is the story of a woman's day: she gets up early in the morning and starts her household chores; while she does them and others, outside the house, she thinks of her fantasies. She flies from her life and frees her mind.

Aquesta és la història del dia d'una dona que es lleva d'hora al matí i comença les tasques de casa i de fora de casa i mentre fa les feines de casa pensa en les seves fantasies. Vola de la seva vida i allibera la seva ment.

Esta es la historia del día de una mujer, que se levanta, pronto por la mañana, y comienza sus tareas de casa, y fuera de casa y mientras hace la casa, está pensando en sus fantasías. Vuela de su vida y libera su mente.

ANA LUISA SÁNCHEZ-LAWS

NAVIGATOR
3'13'' • 2009

NAVIGATOR is a portrait of a twenty-first century woman living out in the ocean. The piece explores contemporary definitions of gender and the blurring boundaries of masculinity and femininity through a fragmented look at the hands and body movements of the woman sailor as a mechanic, navigator, cook, and lover of another woman. In the ocean, where pre-made identity refuges such as gender are no longer relevant - the sea forgives no one - what can be considered essential of a person?

NAVIGATOR és un retrat d'una dona del segle XXI que viu a l'oceà. La peça explora definicions contemporànies de gènere i els límits desdibuixats entre masculinitat i feminitat mitjançant una mirada fragmentada a les mans i els moviments corporals de la dona navegant com a mecànica, navegant, cuinera i amant d'una altra dona. A l'oceà, on la identitat prefabricada refugiada en el gènere no hi té rellevància -el mar no perdona- què es pot considerar essencial per a una persona?

NAVIGATOR es un retrato de una mujer del siglo XXI viviendo en el océano. La pieza explora definiciones contemporáneas de género y los desdibujados límites entre masculinidad y femineidad, mediante una mirada fragmentada de las manos y movimientos corporales de la mujer navegante como mecánica, navegante, cocinera y amante de otra mujer. En el océano, donde la identidad prefabricada refugiada en el género ya no tiene relevancia -el mar no perdona- ¿qué puede considerarse esencial para una persona?

SABINE MASSENET

BANDE ANNOUNCE
4'06'' • 2009

BANDE ANNOUNCE is the first in this author's series of videos of violence and death in American Thrillers of Massenet. The work was made from parts of scenes taken from films for the public. The close-ups that show the bullet holes in doors, furniture, lamps, glass, have been maintained... an ordinary slaughter.

Bande Annonce és la primera d'una sèrie de vídeos d'autor sobre la violència i la mort als Thrillers americans. L'obra s'ha fet partint de fragments d'escenes de pel·lícules adreçades al gran públic. S'han mantingut els plans curts que ensenyen els impactes de bala a portes, mobles, làmpades, vidres... una massacre ordinària.

BANDE ANNOUNCE es la primera de una serie de videos de autor de la violencia y la muerte en los Thrillers americanos. La obra se ha realizado a partir de piezas de escenas tomadas de películas dirigidas al gran público. Se han mantenido los planos cortos que muestran los impactos de bala en puertas, muebles, lámparas, cristales... una masacre ordinaria.

INDEX

INTRODUCTION	3
CURATORIAL DISCOURSE	6
MAYA DEREN :: AT LAND, 1944	12
CAROLEESCHNEEMANN :: FUSES, 1964-1967	13
JUDY CHICAGO :: ATMOSPHERES, 1969-1974	14
YOKO ONO :: FREEDOM, 1972	15
BERYL KOROT :: LOST LASCAUX BULL, 1973	16
VALIE EXPORT :: REMOTE... REMOTE..., 1973	17
JOAN JONAS :: GLASS PUZZLE, 1974	18
ANA BELLA GEIGER :: PASSAGES PASSAGENS, 1974	19
SUZANNE LACY :: LEARN WHERE THE MEAT COMES FROM, 1976	20
COLETTE :: JUSTINE AND THE BOYS, 1979	21
ORLAN :: MESURAGE DU MUSEE SAINT PIERRE, 1979	22
JOAN LOGUE :: 30 SECONDS PORTRAITS, 1980	23
MARISA GONZALEZ :: DOMESTIC SCENE WITH GREEN WORM, 1983	24
GUERRILLA GIRLS :: GUERRILLA GIRLS, 1985-2007	25
XIMENA CUEVAS :: BEFORE T.V., 1985	26
LYNN HERSMAN :: CONFESSIONS OF A CHAMALEON, 1986	27
PALOMA NAVARES :: ELS BANYETS, 1987	28
DARABIRNBAUM :: CANON: TAKING TO THE STREETS, 1987-1990	29
TRACEY MOFFAT :: HEAVEN, 1990	30
COCO FUSCO :: THE COUPLE IN THE CAGE: A GUATINAUI, 1993	31
TERRY BERKOWITZ :: BACKSEAT, 1994	32
AMY GREENFIELD :: MUSEIC OF THE BODY, 1994	33
JENNY MARKETOU :: DEAR LADY M., 1995-2009	34
ANGIE BONINO :: THE WALL, 1996	35
MARIA FERNANDA CARDOSO :: CARDOSO FLEA CIRCUS, 1996	36
MARIKO MORI :: MIKO NO INORI, 1996	37
MARTHA ROSLER :: ON THE ROAD TO NAFTA, 1997	38
ANA DE ALVEAR :: MOOD LANDSCAPES RELOADED, 1998	39
BETH MOYSES :: DAY BY DAY, 1998-1999	40
DORA GARCIA :: HEARTBEAT, 1999	41
SIGALIT LANDAU :: THREE MAN HULA, 1999	42
MARIANA VASSILEVA :: DEFINITION, 2006	43
GLENDA LEON :: INNER SEA, 2006	44
ROSALIN SUERO CASTILLO :: DRAG LINE, 2006	45
POST OP :: IMPLANTS, 2006	46
JIN LEE KYUNG :: TOTAL MUSIC I & II, 2006	47
EBBA ROHWEDER :: INTERVENTION I, 2006	48
FRANCESCA LLOPIS :: THE VIRTUE OF GIVING ME COMFORT, 2007	49
REGINA JOSE GALINDO :: CONFESSION, 2007	50

HEIDE HATRY :: EXPECTATIONS, 2007	51
LIDIA BENAVIDES: GALACTÓFORO, 2007	52
HYE RIM LEE :: CRYSTAL CITY SPUN, 2007	53
MACU MORAN :: WHEN WILD INSTINCTS REVIVE, PREDATOR SHARPENS THE KNIFE, 2007 ..	54
ROXANNE BILLAMBOZ :: HOW TO DISAPPEAR BRIGHTLY, 2007	55
PAULA ANTA :: RISOLETTO, 2007	56
PATRICIA BUENO :: YOURS IS THE KINGDOM, 2007	57
ANNA GIMEIN :: MARIA, 2007	58
GLORIA ARTEAGA :: RECYCLING CITY, 2007	59
CARMEN ESPLÁ :: RAIN, 2007	60
ESTER ACHAERANDIO :: ENTRE-VISTA, 2007	61
HEROINAS DE LA CULTURA :: NOTES FROM NEVERLAND, 2007	62
TERESA PUPPO, GABRIELA LARRAÑAGA, GRACIELA TAQUINI :: SECRETS, 2007	63
LAILA LOBO :: SÉQUIÉNERES (COLOR SELF-PORTRAIT), 2007	64
BEGOÑA EGURBIDE :: SILENT ROOM, 2007	65
ANA DEMATOS :: KING RACING GIRLS, 2007	66
OLGA KISSELEVA :: MY DOUBLE LIFE, 2008	67
PATRICIA BETANCUR :: YO AMO..., 2008	68
DAFNA SHALOM :: ARVIT (EVENING PRAY), 2008	69
CRISTINA MARTÍN LARA :: LANDPARTIE IF, 2008	70
GRIMANESA AMOROS :: PREOCCUPATION, 2008	71
MARIA JOSE CHINCHILLA :: TRANSFORMACION, 2008	72
CRISTINA ARTOLA :: AGES AND DEATH, 2008	73
MARICARMEN GARCÍA MAHEREDO: PAITING NATURE, 2008	74
FUNDA OZGUNAYDIN :: DISPLACEMENT OF CULTURAL SELF, 2008	75
AMPARO GARRIDO :: DON'T SAY ANYTHING, 2008	76
MARCELA CERNADAS :: ROSA, 2008	77
RAQUEL BRAVO :: SCENARIO#2, 2008	78
NURIA GIL :: LATIDO AMÉRICA, 2008	79
JACKLYN SOO :: SONGS OF INNOCENCE, 2008	80
EVELIN STERMITZ :: TABLE TALK, 2008	81
BEATRIZ CARAVAGGIO :: INTERVIEW WITH A WHITE MAN, 2009	82
CHUS GARCIA-FRAILE :: RUNNING, 2009	83
LAURACELADA: ANUBIS (DE_CONSTRUCTION OF A MYTH), 2009	84
ENRIQUETA ROCHER :: UNDER THE SKIN, 2009	85
CARMEN ARRABAL :: TROUBLEE / TSUNAMI, 2009	86
IZUMI CHIARALUCE :: LOU, 2009	87
EVA SANCHEZ :: YO NO SOY BONITA, NI LO QUIERO SER, 2009	88
LAURA MERGONI :: TOMBOLA, 2009	89
JOHANNA BRUCKNER :: THE GESTUAL ABJECT: MYSPACEDOTCOM, 2009	90
CRISTINA ARTOLA :: AGES AND DEATH, 2008	91
ANA LUISA SANCHEZ-LAWS :: NAVIGATOR, 2009	92
SABINE MASSENET :: BANDE ANNONCE, 2009	93
INDEX	94
COURTESIES	96

Crédits de les imatges:

All still images present in the catalogue are courtesy of the artists unless stated otherwise.

Fuses © 1964-1967, Carolee Schneemann. Courtesy of the artist and Electronic Arts Intermix.
REMOTE... REMOTE... © 1973, VALIE EXPORT. Courtesy of the artist and Galerie Chemin.
Glass Puzzle © 1974, Joan Jonas. Courtesy of the artist and Galerie Yvon Lambert.
Mesurage du Musée Saint Pierre © 1979, Orlan. Courtesy of the artist and Galerie Michel Rein.
Els Banyets © 1987, Paloma Navares. Courtesy of the artist and Galería Isabel Hurley.
Canon: Taking to the streets © 1990, Dara Birnbaum. Courtesy of the artist, Electronic Arts Intermix and Marian Goodman Gallery.
Heaven © 1990, Tracey Moffat. Courtesy of the artist and Gallery Roslyn Oxley9.
Dear Lady M. © 1995-2009, Jenny Marketou. Courtesy of the artist and Galerie Anita Beckers.
The Wall © 1996, Angie Bonino. Courtesy of the artist and Galería N2.
Cardoso Flea Circus © 1996, Maria Fernanda Cardoso. Courtesy of the artist and Video Data Bank.
Miko no Inori © 1996, Mariko Mori. Courtesy of the artist, Deitch Projects and Galerie Emmanuel Perrotin.
Chile on the Road to NAFTA © 1997, Martha Rosler. Courtesy of the artist and Electronic Arts Intermix.
Definition © 2006, Mariana Vassileva. Courtesy of the artist and Galerie DNA.
Inner Sea © 2006, Glenda León. Courtesy of the artist and Galeria La Habana.
Confession © 2006, Regina José Galindo. Courtesy of the artist, PrometeoGallery and La Caja Blanca.
The virtue of giving me comfort © 2007, Francesca Llopis. Courtesy of the artist and Galeria Trama.
Expectations © 2007, Heide Hatry. Courtesy of the artist and Pierre Menard Gallery.
Galactóforo © 2007, Lidia Benavides. Courtesy of the artist and Galería Estriarte.
Crystal city Spun © 2007, Hye Rim Lee. Courtesy of the artist and Kutje Gallery.
When wild instincts revive, predator sharpens the knife © 2007, Macu Morán. Courtesy of the artist and Galeria H2O.
Risoletto © 2007, Paula Anta. Courtesy of the artist and Galeria Blanca Soto.
Yours is the kingdom © 2007, Patricia Bueno. Courtesy of the artist and Galería Vértice.
My double life © 2008, Olga Kisseleva. Courtesy of the artist and Arka Gallery.
Landpartie If © 2008, Cristina Martín Lara. Courtesy of the artist and Galería Isabel Hurley.
Preoccupation © 2008, Grimanesa Amorós. Courtesy of the artist and The Lab Gallery.
Running © 2009, Chus García-Fraile. Courtesy of the artist and Galería ADN.
Anubis (de-construction of a myth) © 2009, Laura Celada. Courtesy of the artist and Galería Ob Art.
Troubleé / Tsunami © 2009, Carmen Arrabal. Courtesy of the artist and Galeria Lina Davidov.
The Gestual Abject: Myspacedotcom © 2009, Johanna Bruckner. Courtesy of the artist and Galerie Kuma.

Especial agraïments a:

Gigi Harrington, Juanjo Fernández, Carmen Alemany, Geraldine Gómez, Charo Mora, Fernando Castro, Berta Sichel, Paco Barragán, Menene Gras, Juan Ramón Barbancho, Ana de Alvear, Miguel Cereceda, María Morata, Ares Casado, Alanna Lockward, Cristina Garcés, Rafael Vostell, Margarita de Aizpuru, Teresa Sapey, George Quasha, Nina Sobell, Thierry Alet, Iris Schieferstein, Miyako Yoshinaga, Susana Salinas, Yukiko Kakiuchi, Fran Blanes, Cristina Montiel, Gloria Solas, Verónica Weinstein, Julio Gutiérrez Marcos i Hitoshi Yano.